

בעזה ש"ת

סֵפֶר

אֶזְרָה הָאֶזְרָה

הַמִּכְבֵּת

כְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

מֵרַבְּנֵי נַחֲמָן מְבַרְסֵלַב ז"ע"א

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹרָה

פְּרָשַׁת פִּי תֵצֵא

אֶזְרָה
הָאֶזְרָה

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג' ליון 232

פְּרָשַׁת פִּי תִצֵּא

שְׁנַת תשפ"ג ל"ב"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל
נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

יופיע בעז"ה בימים הקרובים
- הגליון המיוחד -

אור האורות

אלול - התשרי
עם לקוטי תפלות

האור האורות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיות

באור הפרשה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דערנידא
לאַתגליא
לְעִתִּיד-לְבֹא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרֻשַׁת פִּי תַצֵּא

"פִּי תַצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ, וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" (דְּבָרִים כ"א, י)

וְעַל-כֵּן כְּשֶׁעוֹשִׂין מִשְׁאֵל-וּמִתֵּן - צָרִיךְ שִׁיקְשֵׁר מִחֲשַׁבְתּוֹ רַק בְּהַתּוֹרָה וְהַדִּינִים הַמְּלַבְּשִׁים שָׁם.

וְכִי שֶׁעוֹקֵר הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן מִן הַתּוֹרָה, וְנוֹפֵל אֶל הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן בְּעַצְמוֹ, וְאִינוּ מְקַשֵּׁר מִחֲשַׁבְתּוֹ אֶל הַתּוֹרָה הַמְּלַבְּשֵׁ שָׁם - אֲזִי עֲנִשׁוֹ: שְׁאֲחַר-כֵּךְ הוּא צָרִיךְ לְדוֹן בְּדִין-תּוֹרָה, וְאֲזִי צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְהִבִּיא, כָּל הַדְּבָרִים, וְכָל הַמַּחֲשָׁבוֹת, וְכָל הָעֶסְקִים, שֶׁהֵיָה לּוֹ בְּשַׁעַת הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן מִתְחַלְתּוֹ וְעַד סוּפוֹ - צָרִיךְ לְהִבִּיא הַכֹּל אֶל הַתּוֹרָה.

דְּתִינּוּ: שֶׁצָּרִיךְ לְחַזֵּר וּלְסַפֵּר הַכֹּל לְפָנֵי הַדִּינִים, וְהֵם פּוֹסְקִים עַל זֶה דִּין-תּוֹרָה.

וְאֲזִי מֵרָאִים לּוֹ: שֶׁכָּל הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן הוּא תּוֹרָה, וְשָׂאִין הַדָּבָר כִּמּוֹ שֶׁהוּא סֶבֶר מִתְחַלֵּה שָׂאִין בְּהַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן תּוֹרָה, כִּי הֲלֹא רָאָה בְּעֵינָיֶךָ: שֶׁכָּל דְּבָרֵי הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן כֻּלָּם הֵם תּוֹרָה, כִּי עֲכָשׁוּ נַעֲשֶׂה מִהַכֹּל דִּין-תּוֹרָה.

כִּי בּוֹדָאִי הוּא צָרִיךְ לְהִבִּיא כָּל הַדְּבָרִים, אֲפֹלוּ כָּל הַמַּחֲשָׁבוֹת, לְפָנֵי הַדִּינִים - כִּי אִם חָסַר אִיזָה דְּבוּר אוֹ מַחֲשָׁבָה, יִתְקַלְקַל הַדִּין-תּוֹרָה.

וְהַכֹּל לְפִי הַפֶּגֶם, כִּי יֵשׁ אֶחָד שָׂאִין עֲנִשׁוֹ רַק שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן, אֲבָל זֹכָה בְּדִין, רַק שֶׁמֵּרָאִין לּוֹ שֶׁפֶּגֶם.

אֲבָל יֵשׁ אֶחָד שֶׁעוֹקֵר יוֹתֵר הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן מִן הַתּוֹרָה, אֲזִי עֲנִשׁוֹ יוֹתֵר, שֶׁגַּם אִינוּ זֹכָה בְּדִין.

א.

(ח"א קז)

"כִּי תַצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ, וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" (דְּבָרִים כ"א, י). פְּרוּשׁ: "כִּי תַצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ" - שֶׁהוּא ה' יִצְרֵה-הָרַע'.

"וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ" - כְּלוֹמֵר: ה' יִצְרֵה-הָרַע' יִתֵּן, כִּמּוֹ 'מְסוּר', "אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ", עַל דְּרָךְ: "צַדִּיק מוֹשֵׁל בִּירֵאת אֱלֹהִים" (שְׁמוּאֵל-ב כג, ג).

נוֹתַנְתָּ הַתּוֹרָה עֲצָה עַל זֶה: "וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" - כְּלוֹמֵר: עִם מַה שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהַתְּגַבֵּר עָלֶיךָ, הֵינּוּ בְּצַדְלוֹת' - בְּזֶה תִתְּגַבֵּר עָלָיו - הֵינּוּ שֶׁתֹּאמַר לּוֹ: "אִיךָ אֲנִי מוֹשֵׁל כְּשֵׁי שׁ לִי גֵאוּהָ, וְאִין הַקְּדוּשָׁתְּךָ-הַזֶּה הוּא שׁוֹרָה עִמִּי"? - וְדִי לְמַבִּין.

ב.

(ח"א רפ)

כִּי שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן לְפָנֵי דִינִים בְּדִין-תּוֹרָה - זֶה לּוֹ עֲנִשׁ וּנְקָמָה שֶׁהַתּוֹרָה נוֹקְמַת בּוֹ.

כִּי בְּאֵמֶת: כָּל הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן הוּא תּוֹרָה, כִּי לְמַשָּׁל הַדִּין "הַמַּחֲלִיף פָּרָה בְּחִמּוֹר" (בְּבִא-מִצִּיעָא פ"ח מ"ד), הוּא תּוֹרָה. וּמְכַל-שֶׁכֶן כְּשֶׁעוֹשִׂין הַדָּבָר בְּעַצְמוֹ, הוּא בּוֹדָאִי תּוֹרָה (בְּשֵׁם הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב ז"ל).

כי באמת כשעושים משא-ומתן, צריך שיהיה רק היצוגית המהשבה בתוך המשא-ומתן, אבל פנימיות מהשבתו, צריך לקשר אל התורה.

גם צריך 'אמונה' בהמשא-ומתן, ש"ישא ויתן באמונה" (שפת לא.), ויהיה הדבור דבור אמת.

כי 'משא-ומתן' הוא בחינות: שמנשאין ומרימין הדבר, ונותנין ומשיבין אותו למקומו. כי יש קדשות נפולות, ניצוצות שנפלו. ועל-ידי 'משא-ומתן': מנשאין ומרימין אותו, ונותנין אותו למקומו.

ועקר ברור הניצוצות מן הקלפות, הוא על-ידי 'אמונה' וכו', ועל-פני צריך לעשות משא-ומתן באמונה, שעל-ידי האמונה מעלין הניצוצות.

גם על-ידי שמקשר פנימיות מהשבתו אל התורה - מקבלת האמונה פה לברר הניצוצות מן הקלפות ולעלות מהם. כי בלא זה הפה, היה אפשר שיתאחזו גם הם בעצמן בהאמונה חס-ושלום. ואזי נעשית 'מלחמה', כי צריך ללחם עמהם להוציא הניצוצות מהם.

וזה פרוש (דברים כא, י): "כי תצא למלחמה על איביך, ונתנו ה' אלקיך בידך, ושבת שבי" וכו'.

"כי תצא" - זה בחינות 'משא-ומתן', בחינת (דברים לג, יח): "שמח זבולך בצאתך ויששכר באהליך". כי 'משא-ומתן' נקרא בחינת 'צאתך' - כי אף-על-פי שזבולך ויששכר שזים, מחמת שזבולך היה מספיק ליששכר, ונאמר עליו: "שמח זבולך" - על-פליזה נקרא: 'צאתך'.

ויששכר: 'אהליך' - כי אף-על-פי שגם המשא-ומתן היא עבודה גדולה, כי הוא מספיק התלמיד-חכמים - אף-על-פייכן, עבודת התורה, בחינת 'יששכר באהליך' - היא פנימיות יותר, למעלה מעבודת המשא-ומתן.

וכן כל מדרגה שלמטה, נקראת: 'צאתך' - נגד המדרגה שלמעלה ממנה, שנקראת: 'אהליך'. - ואפלו מי שעובד השם-יתברך בדבקות - עם-פליזה, נגד המדרגה שלמעלה ממנה עוד, נקרא אפלו 'דבקות': 'צאתך'.

וזהו: "כי תצא" - הינו בחינת ה'משא-ומתן'.

"למלחמה על איביך" - כי אז הוא שעת מלחמה עם האויבים פנ"ל, כי צריך לברר ולהעלות הניצוצות מהם פנ"ל.

"ונתנו ה' אלקיך בידך" - זה בחינת 'אמונה', כמו שפתיב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה" - כי על-ידי 'אמונה', מעלין הניצוצות פנ"ל.

"ושבת שבי" - זה בחינות 'התורה', כמו שפתיב (תהלים סח, יט): "עלית למרום שבת שבי", פנ"ל.

ג.

(ח"ב פב)

לפעמים הולך להאדם 'שלא-כסדר', כי שלמות כל הדברים, אינו אלא כשהם מיחדים ומקשרים בו יתברך.

כי השלמות והמלוי הוא החיות. כי איבר שנסתלק ממנו החיות, אזי נקרא 'חסרון'. וה'חיות' היא ה'מחין' וה'שכל', כמו שפתיב (קהלת ז, יב): "והחכמה תחיה" וכו'.

וְה'חֲכָמָה', הוּא בְּחִינַת מ'ה', 'כַּח מ'ה', 'מָה חֲיִינוּ מָה בַּחֲנוּ'.

ו'מ'ה' 'ה' הוּא 'אָד"ם' וְכוּ', כִּי "לִית אָדָם בְּלֹא אֶלֶף" (זוהר), הֵינּוּ הַיְיָ ה' בְּמִלּוּי אֲלָפִין. הֵינּוּ: הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא חַיּוֹת שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (נְחֻמְיָה ט, ו): "וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת כָּל־ם".

וּכְשֶׁרוּאָה אָדָם בְּעַצְמוֹ, שֶׁהוֹלֵךְ לוֹ שְׁלֹא-בְסֹדֵר - יַדַּע שֵׁישׁ לוֹ גְּדֻלוֹת, הֵינּוּ: "אֲנִי אֶמְלֹךְ!" - יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וַיִּשְׁפִּיל עַצְמוֹ, וַיְהִי בְּבַחֲיַנַּת מ'ה', וְאִי יִחַזר לִילֵךְ לוֹ בְּסֹדֵר.

וּכְשֶׁהוֹלֵךְ לְאָדָם שְׁלֹא-בְסֹדֵר - זֶהוּ 'הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן', אֲנִי רוֹצֵה שְׂיִהְיֶה כֵּן הַדְּבַר, וְהַדְּבַר לְהַפְּךָ שְׁלֹא-בְסֹדֵר. וְזֶה בְּחִינַת מ'לְחָמָה' - כִּי כָּל מ'לְחָמָה' הוּא 'הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן', בְּחִינַת שְׁלֹא-בְסֹדֵר.

וְזֶהוּ (דְּבָרִים כ"א, י): "כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה" - כְּשֶׁהוֹלֵךְ לָךְ שְׁלֹא-בְסֹדֵר, הֵינּוּ 'הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן'.

"וּנְתַנוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בְּיָדְךָ" - שְׂיִתְבַטֵּל כָּל הַמְּלַחְמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת שֶׁהֵם נֶגְדַר רְצוֹנָה, שְׂיִלְכֶךָ לָךְ 'בְּסֹדֵר' בְּרְצוֹנָה.

אֵימָתִי? - כִּד "וְשָׁבִית שְׁבִי" - כְּשֶׁתְּהִי בְּבַחֲיַנַּת מ'ה', כְּשֶׁתִּמְשִׁיךְ לָךְ אֱלֹקוֹת, הַיְיָ בְּמִלּוּי אֲלָפִין. וְזֶה פְרוּשׁ: "מְחַשְׁבֵּה, חֶשֶׁב מ'ה" (זוהר בְּרֵאשִׁית כ"ד; תְּקוּנֵי-זוהר קי"ב). כְּשֶׁתִּקְשֶׁר תְּמִיד בְּמַחְשַׁבְתְּךָ אֱלֹקוֹתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת: "מְלֹךְ אֲסוּר בְּרֵהֲטִים" (שִׁיר-הַשִּׁירִים ג, ו), "בְּרֵהֲטִי מַחֲיִן דִּילְךָ" (תְּקוּנֵי-זוהר כ"א: קמ"ד).

וְזֶהוּ: "וְשָׁבִית שְׁבִי" - שְׁתִּמְשִׁיךְ מ'ה' בְּתוֹךְ מַחְשַׁבְתְּךָ, שְׁתִּקְשֶׁר אֱלֹקוֹתוֹ

בְּמַחְשַׁבְתְּךָ - כִּי כָּל דְּבַר שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמְּקוֹם גְּבוּהָ נִקְרָא 'שְׁבִי', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים סח, יט): "עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִי" - וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַמְּלַחְמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת נֶגְדַר רְצוֹנָה.

[לְקוּוֹטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ס: עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, מְמַשְׁכִּין אוֹתוֹ כְּבִיכּוֹל. וְלִהְיֶיךָ נִמְשָׁךְ הָאֱלֹקוֹת, לְתוֹךְ מַחַשְׁמוֹעַ. וְאֶף-עַל-פִּי שְׁזָהוּ תְּפִיסָה כְּבִיכּוֹל, בְּבַחֲיַנַּת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ג, ו): "מְלֹךְ אֲסוּר בְּרֵהֲטִים" - "בְּרֵהֲטִי מַחֲיִן" (תְּקוּנֵי-זוהר כ"א: קמ"ד). 'אֲסוּר' דִּיקָא - שְׁמָה שֶׁנִּמְשָׁךְ אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַרֵּךְ כְּבִיכּוֹל בְּרֵהֲטִי מַחֲיִן, הוּא בְּחִינַת תְּפִיסָה, בְּחִינַת (תְּהִלִּים סח, יט) "שְׁבִיתָ שְׁבִי", אֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא נִיחָא לְהַשִּׁיב יִתְבַרֵּךְ, שְׂיִהְיֶה נִמְשָׁךְ כְּבִיכּוֹל עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּפִיסָה].

"וּבְכַתָּה אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמָּךְ יֵרַח יָמִים" (דְּבָרִים כ"א, יג)

ד.

(לְקוּוֹטֵי-הַלְכוֹת, פְּרִיֵה-וּרְבִיָּה וְאִישׁוֹת ג, י"ד)

וְזֶהוּ בְּחִינַת אֲסוּר לְהַתְּחַתֵּן בְּעַבּוּ"ם. כִּי הֵם בְּחִינַת יְגוֹן וְאֲנַחָה וְכוּ', וְאִין בְּנוֹ כַּח לְהַמְתִּיק הַיְגוֹן וְאֲנַחָה שֶׁל הָעַבּוּ"ם.

כִּי גַם בְּהִיחּוּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל, צָרִיכִין הַתְּגַבְּרוֹת גְּדוֹל, שְׂיִזְכֶּה שְׂיִהְיֶה זּוּגוֹ בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה, שְׂיִזְכֵּל לְהַכְנִיעַ הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְהַפְּכוֹ לְשִׂמְחָה.

כִּי עַקֵּר 'תְּאֻוֹת-הַמְּשָׁגַל', בָּא מִבְּחִינַת עַצְבוֹת יְגוֹן וְאֲנַחָה. וְצָרִיכִין לְהַתְּגַבֵּר מְאֹד לְקַדֵּשׁ עַצְמוֹ לְשִׁבַר תְּאֻוָּה הַגְּשָׁמִיית, בְּחִינַת יְגוֹן וְאֲנַחָה, וְלִדְבֹק עַצְמוֹ בְּקִדְשָׁה הָעֲלִיוֹנָה, בְּחִינַת שִׂמְחָה. וְאִי יִזְכֶּה לְהַמְתִּיק הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְהַפְּכוֹ לְשִׂמְחָה, שְׁזָהוּ עַקֵּר בְּחִינַת 'קִדְשַׁת הַבְּרִית'.

"כִּי אֶת הַבְּכֹר וְכוּ' יַבִּיר לָתֵת לוֹ פִּי שְׁנַיִם"
(דברים כא, יז)

ה.

(ח"א ב, ב)

יוסף ששמר את הברית, נטל את ה'בכורה', שהוא בחינת עבודת התפלה, בחינות "פי שנים" (דברים כא, יז).

כי ה'תפלה' הוא "פי שנים" - שיש בהם: א) 'שבחו של מקום'. ב) ו'שאלת צרכיו'.

והוא בחינות (תהלים קמט, ו): "וְחָרַב פִּיפִיּוֹת בִּידָם", בחינות 'שתי פיזות', בחינות 'פי שנים'. ונטל מראובן על-ידי "שחלל יצועי אביו" (בראשית מט, ד; דברי הימים א ה, א) - כי היא תלוי ב'שמירת הברית'.

ו.

(ח"א יט, ה)

'אלישע' היה יורש מ'אליהו' רוח הקדש, ועל-ידי-זה היה מקבל ממנו 'שלמות לשון-הקדש', בבחינת (מלכים ב, ט): "וַיְהִי נָא פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחַךְ אֵלַי".

"פי שנים", הינו 'לשון-הקדש' - כי "שנים מקרא ואחד תרגום" (ברכות ח), על-ידי-זה פתיב בה (שם ד, ט): "איש קדוש עבר עלינו תמיד" - "שלא ראתה קרי על סדינו" (ברכות י), כי על-ידי 'שלמות לשון-הקדש', נצולין מ"מקרה לילה" (דברים כג, יא), וזוכין ל'תקון הברית'.

ז.

(ח"א נח, ה)

כשמכניע כל הצרים הרודפים אחר חלושי כח שב ישראל, ומכניס אותם לעבודת השם-יתברך - על-ידי-זה

אבל 'בת אל נכר' (מלאכי ב, יא) - היא עצם היגון ואנחה, אשה זונה, בחינת (קהלת ז, כו): "מר ממות" וכו', בחינת (משלי ב, יח): "כי שחה אל מות ביתה". ואין כח ביד ישראל להמתיק תקוף היגון ואנחה שלהם.

ועל-כן אסור להתחתן עמם - פי אין בנו כח להפכם אל הקדשה, לבחינת שמחה, אדרבא! יתגבר בו בחינת היגון ואנחה, שהוא תקוף הסטרא-אחרא, ותעקרו משני עולמות חסוּשלוּם.

וזה שנאמר ב'פת-תאר' (דברים כא, יג): "ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים". ואמרו רז"ל (ספרי שם): "כדי שתהא בת ישראל שמחה, וזו עצבה".

כי 'בת ישראל' - אחיזתה בבחינת 'שמחה', בחינת (זכריה ב, ט): "שמחי וגילי בת ציון", כי היא משרש נשמת ישראל, שהם עצם השמחה.

רק מחמת שאחר פמה השתלשלות משתלשל מבחינת סטרא-דנוקבא, אחיזת היגון ואנחה - על-כן צריכין קדשה יתרה, כדי להמתיק הדין הנאחז שם, כדי שלא יתאחז חסוּשלוּם היגון ואנחה, שהוא אחיזת הסטרא-אחרא, שהוא התגברות התאוה חסוּשלוּם.

אבל 'בת עפוש' - היא בחינת עצם הקלפה, ששמה על שם העצבות והיללה בידוע, שהיא בחינת יגון ואנחה, ועל-כן אסור להתחתן עמם.

נמצא שזה החיות דלעלא, הוא חיותם ממש, ונתאחדים ונתחבקים גם כן עם זה הרוח, באחדות גדול.

ועל-ידי-זה אם זוכה, יכול לקבל "פי שנים" - פי הצדיק שהגיע זמנו להפטר מן העולם, נסתלק על-ידי האחדות שנתאחד עם הרוח דלעלא. אבל התלמידים שעדין לא הגיע זמנו, אזי אדרבה נשאר אצלם הרוח דלעלא, לגדל האחדות שנתאחד מאד עם הרוח דלתתא, פי אי-אפשר להם להתפרד עוד זה מזה (עין עוד בפנים).

ויש הסתלקות מדרגא לדרגא, שהוא גם כן בחינות הסתלקות. והתלמיד שמקשר כל-כך, שמרגיש בעצמו כל העליות וירידות של רבו - אזי יכול לזכות ל"פי שנים" בעת ההסתלקות.

פי בכל עת של ההסתלקות, מאיזה בחינה שהוא - אזי הוא בחינת ירידת והתגלות הרוח דלעלא בבחינה הנ"ל. וההתגלות הוא כפי בחינת ההסתלקות. ובשעת ההסתלקות לגמרי, יורד ונתגלה לגמרי.

וזוה בחינות 'הקבלת פני רבו, שצריך להשתדל תמיד להקביל פני רבו - פי פן ואולי עכשו הוא עת של בחינת 'הסתלקות'. ואם יזכה, יקבל אז הארה גדולה בבחינת "פי שנים", כנ"ל.

וכשמקבל 'פי שנים' - אזי אפשר שיתפלל בכונה, ויעשה עבודות וצדקות - יותר מרבו. והכל על-ידי בחינות רוח של רבו, בבחינת: "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", "ברוחך דיקא, כנ"ל.

זוכה לחדש חודשין דאורייתא בשבת על חד תרין, בבחינת "לחם משנה" (שמות טז, כב), בחינת "משנה תורה", בחינת "חרב פיפיות" (תהלים קמט, ו).

ועל-ידי ה"חרב נקמת" (ויקרא כו, כה), זוכה ל"פי שנים" (דברים כא, יז), בחינת "לחם משנה" (שמות טז, כב).

ת.

(ח"א סו, א)

אפשר שיהיה התלמיד גדול מהרב, דהינו שיהיה לו "פי שנים" רבו, ואף-על-פי-כן הכל יהיה בכחו של רבו.

וזוה בחינת (מלכים ב, ט): "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי" - "ברוחך דיקא. שעל-ידי בחינת הרוח עצמו של אליהו רבו, יהיה לו "פי שנים" כמותו.

פי איתא (זהר נח נט:): "שיש להצדיק בחינת שני רוחות: רוח לעלא, רוח לתתא. רוחא חד בעלמא דין, ורוחא חד בעלמא-דאתי". בחינת: חיות למעלה, וחיות למטה. והרוח והחיות שלמעלה הוא גדול מאד מאד. והתלמידים הם עם הצדיק משרש אחד וכו'.

ובשעת הסתלקות - יורד ונתגלה למטה הרוח והחיות דלעלא, ונתחבק ונתאחד יחד עם הרוח דלתתא באחדות גדול, ונתגלה הארה גדולה מאד.

ועל-כן הוא דבר גדול מאד וטובה גדולה - להיות בשעת הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו.

ולתלמידים, מגיע הארה גדולה מאד אז ביותר - פי מחמת שהם תלויין בהצדיק ויונקים משרש אחד,

קה(ז): "היום אומר לו עשה כן, והיום אומר לו עשה כן עד וכו'".

שהכל על-ידי סברות שקר ותמורות, בחינת היכלי התמורות, שכל פחם הרע הוא על-ידי תמורות, שמחליפין וממירין רע בטוב וטוב ברע, בבחינת (ישעיה ה, ט): "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע, שמים חשך לאור ואור לחשך" וכו', שמשם כל הבלבולים וכל התאוות, וכל מיני מחלקת והסתות ופתויים וסברות של שקר וכו'.

"זולל וסבא" (דברים כא, ט)

יא.

(ח"א יז, ג)

התקון להכניע ולבטל הפסילות השכל' - הוא על-ידי בחינת מזבח' וכו', הינו בחינת אכילה, פי "שלקנו של אדם מכפר במזבח" (ברכות נה.). ועל-בן על-ידי אכילה בכשרות' - נכנע הפסילות, ונתרומם השכל'.

אבל כשאוכל כ'זולל וסבא" (דברים כא, ט), שזה בחינת פגם המזבח' - אזי יונקים הקלפות, דהינו הפסילות, יותר מהראוי, ואזי מתגבר הפסילות על השכל'.

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

מצות השבת אבדה' -

יב.

(ח"א ה, בסוף)

עקר התגברות הגבורות, אינו אלא על-ידי חסדים. וצריך לאכללא שמאלא

ט.

(ח"ב טו)

הצדיקהאמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי-צדקה'. וזה

בחינת (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעל-ידי צדקה, נעשה הפה של הצדיק כנ"ל.

והצדיק הוא בחינת (דברים לג, יז): "בכור שורו הדר לו", ו"בכור נוטל פיו שנים" (דברים כא, יז; בבא-בתרא פ"ח מ"ד; בכורות פ"ח מ"ט), הינו: שדבור פיו הקדוש יש לו שני משמעות.

ומזה בא: שיש פה וניקה להצבועים לינק מהם, להפך דבריהם אל השקר שלהם, מאחר שהדבור הקדוש בעצמו יש לו שני משמעות, בבחינת "פיו שנים".

שמחמת ההתפארות של אלו הצדיקים הגדולים שיוצא מפיהם הקדוש - מזה בא: שנמצאים צבועים שקרנים' שמתדמים עצמן בקוץ, ומתפארים עצמן גם-כן, ממש באלו הלשונות של 'התפארות' שיוצא מפה קדוש של הצדיק האמת.

"פי יהיה לאיש בן סורר ומורה" (דברים כא, יח)

יג.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאה ו, יב)

כל לשון המראה' ומרידה', בחינת: "סורר ומורה" (דברים כא, יח) - הוא על שם התמורות, שמשם הביאו הרבה לידי 'המרה' ממש רחמנא-לצלן, בבחינת (שבת

בִּמְיֻנָּא. וְאִי-עַל-פִּי-כֵן צְרִיךְ לְאֶקְדָּמָא אֵת הַיְרָאָה, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר עַל אַבְדָּתוֹ". (קדושין ב: - דרכו של איש לחזור אחר אשה. משל לאדם, שאבדה לו אבדה וכו').

פְּרוּשׁ: כִּי 'אֶהְבֵּה' הוּא בְּחִינַת 'אִישׁ', וְ'יְרָאָה' הִיא בְּחִינַת 'אִשָּׁה'. וְעַל-כֵּן צְרִיךְ לְהַקְדִּים אֵת הַיְרָאָה, כִּי אִזּוּ תְּבוּא אֵלָיו הַ'אֶהְבֵּה' מִמְּיֻלָּא, כִּי הַ'אֶהְבֵּה' הוֹלֶכֶת וּמַחְזֶרֶת אַחֵר הַיְרָאָה' תְּמִיד, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר אַחֵר אַבְדָּתוֹ" כַּנ"ל.

יג.

(ח"א ר"ו)

הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ דְּרַכּוּ לְקִרְוֹת הָאָדָם תַּכְּפָּה בְּשֵׂרוּאָה שְׂתוּעָה מִדְּרָךְ-הַשֶּׁכַּל וְכוּ'.

וּבְשַׁעֲדִין לֹא נָטָה הַרְבֵּה מִדְּרָךְ-הַיֵּשֶׁר - אִזּוּ אֶפְשָׁר לוֹ בְּקַל לָשׁוּב, מִחֲמַת שֶׁהוּא מְפִיר עֲדִין הַקּוֹל וְרָגִיל בּוֹ, כִּי זֶה סְמוּךְ הָיָה אֶצֶל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְעֲדִין לֹא שָׁכַח הַקּוֹל.

אָבֵל בְּשִׁפְכּוֹ נָטָה הַרְבֵּה מִהַדְּרָךְ - אִזּוּ כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְקָשָׁה לוֹ אִזּוּ לָשׁוּב.

כְּמִשְׁלַל הַרוּעָה שְׂתַעָּה אֶצְלוֹ שֶׁהַמַּהְדָּרָה. וּכְאֶשֶׁר לֹא תַעָּה הַרְבֵּה עֲדִין, אִזּוּ מְפִיר קוֹל הַרוּעָה, וּכְשֶׁהַרוּעָה קוֹרָא אוֹתוֹ, הוֹלֵךְ אַחֲרָיו תַּכְּפָּה.

אָבֵל בְּשִׂתְעָה הַרְבֵּה מִהַדְּרָךְ - כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַרוּעָה וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְגַם הַרוּעָה מֵיֵאֵשׁ עוֹד מְלַבֶּקְשׁוֹ, מִחֲמַת שֶׁזֶה זְמַן רַב שְׂתַעָּה מֵאֵתוֹ.

וְדַע: שְׂאֵלוֹ הַדְּרָכִים הַמְקַלְקְלִים וְהַתּוֹעִים, כְּשֶׁאָדָם תּוֹעָה בָּהֶם חֹסֵי-וְשִׁלּוּם הַרְבֵּה מְאֹד, אֶפְשָׁר לְפַעֲמִים שְׂתַעָּה מְאֹד וְיִלְךְ בְּאֵלוֹ הַדְּרָכִים הַנְּבוֹכִים.

וְאִזִּי דִיקָא מְרַב תְּעוֹתוֹ בָּהֶם - יִתְהַפֵּךְ וְיָשׁוּב עַד שְׂיִהְיֶה סְמוּךְ מְאֹד לְמִקּוּמוֹ הַרְאֵשׁוֹן, וְלֹא יִהְיֶה רַק הַרְחַק מְעַט בֵּינוֹ לְבֵין מְקוּמוֹ הַרְאֵשׁוֹן, וּבְקַל עַל-יְדֵי נְפִיּוֹן קַל יָשׁוּב עוֹד לְמִקּוּמוֹ.

אָבֵל כְּשֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ קוֹרָאוֹ וּמְזַמֵּן לוֹ הַנְּפִיּוֹן, אִינוּ מְפִיר בְּקוֹל, וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ לָשׁוּב לְמִקּוּמוֹ.

וְזֶהוּ הַחֲלוּק שְׂבִין "עוֹל יָמִים" [נַעַר] (ישעיה סה, כ) לְ'זִקְנוֹ' - כִּי מִי שְׂעֵדִין בְּבַחֲרוּתוֹ וְעֲדִין לֹא הִזְקִין בְּחֻטָּאֵיו, אֶפְשָׁר לוֹ יוֹתֵר לָשׁוּב מִהַזְּקוֹ, מִחֲמַת שְׂעֵדִין הוּא סְמוּךְ וְלֹא שָׁכַח אֵת הַקּוֹל הַקְּרִיאָה.

עַל-כֵּן צְרִיךְ הָאָדָם לְבַקֵּשׁ מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ: "שְׂיִמְהַר לְבַקְּשׁוֹ לְהַחְזִירוֹ אֵלָיו, כִּלְזִמְן שְׂלֵא שָׁכַח עֲדִין לְגַמְרֵי קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת!"

וְזֶה מֵהַ שְׂבַקְשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ עַל-יַד-הַשִּׁלּוּם (תהלים קיט, קעו): "תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אַבְדָּ" - הֵינּוּ: שְׂתַעֲיִתִי מִהַדְּרָךְ-הַיֵּשֶׁר, כְּשֶׁה אוֹבֵד הַנּוֹטָה מִהַדְּרָךְ.

עַל-כֵּן אֲנִי שׂוֹאֵל מִלְּפָנֶיךָ: "בְּקַשׁ עֲבֹדָה, כִּי מַצּוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי" - הֵינּוּ: שְׂתַמְהַר לְבַקְּשֵׁנִי תַכְּפָּה כִּלְזִמְן שְׂאִנִּי זֹכֵר עֲדִין הַקּוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, "כִּי מַצּוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי" עֲדִין - כִּי בְּשִׁנְזִקְנוֹ בְּחֻטָּאִים, קָשָׁה מְאֹד לְבַקְּשׁוֹ, כִּי כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, וְאִינוּ מְפִיר בְּקוֹל הַקְּרִיאָה.

י.ד.

(ח"ב פח; שיחות הר"ן קפ)

צריך לזהר מאד: שלא לאכל פרי שלא נתבשלה כל צרכה, ויכולה להזיק לו מאד לנשמתו, ולאבד נפשו על-ידי-זה.

כי כל-זמן שצריכה להתגדל, יש לה 'ב'ח המושף' שמושכת וניקתה וחיותה. עד שמתבשלת כל צרכה. וכשאוכלה קדם גמר בשוליה, תוכל הפרי למשך לעצמה חיות הנפש של זה האדם, מאחר שעדין יש לה 'ב'ח המושף', ויוכל לאבד נפשו.

ואם מברך הברכה של הפרי בכונה וביראת-שמים, יוכל להנצל מזה - וגם אם הוא חזק ביותר בעבודת-השם, יוכל גם-כן להוציא עוד חיות מהפרי, ולמצא שם אבדות. כי יש דברים אבודים, ויש בזה דברים נפלאים, סודות נסתרים ונוראים מאד, רזין על-אין.

ואם הם מנחים איזה זמן עד שנעשין מבשלין מאליהן בתלוש, מועיל ומתר לאכלן.

ודע: שיש מלאך, ו'יודע' שמו, ותחתיו כמה ממנים, וכלם אווזים בידם שופרות, והם עומדים וחופרים תמיד, ומחפשים תמיד אחר אבדות, והם תוקעים 'תקיעה', ואחר-כך 'תרועה', ואחר-כך חוזרים ותוקעים 'תקיעה'.

וכשהם מוצאים איזה אבדה, נעשה רעש ושמחה גדולה. כי יש כמה דברים אבודים, הינו מה שאובדים אבדות הרבה על-ידי התאוות, בבחינת (תהלים קיב, י): 'ת'אות ר'שעים ת'אבד', ראשי-תבות: תר"ת - ת'קיעה תר'ועה ת'קיעה.

ואפלו מי שהוא צדיק - אובד גם-כן לפעמים, בבחינת (קהלת ז, טו): "יש צדיק אבד בצדקו".

ואפלו הצדיקים החופרין ומבקשים אחר אבדות, הם אובדים גם-כן לפעמים, בבחינת (תהלים פג, יח): "יחפרו ויאבדו" - שאפלו החופרים אחר אבדות חוזרים ואובדים לפעמים, וזה בחינת (שם ג, ו): "עת לאבד".

ואז הצדיק עושה תשובה על אותו החטא שעל-ידו באין אבדות. ובודאי אין להצדיק אותו החטא ממש, רק איזה פגם דק מן הדק מאותו החטא. ואזי כשעושה תשובה שלמה על אותו הפגם הדק, אזי אחר-כך חוזר ומוצא אבדות נוראות. וכשמוצא נעשה שמחה ורעש גדול.

גם אמר אז: שקשה מאד מאד להיות 'מקבל'. וכפי הנראה הוא: ש'מקבל', מזיק ופוגם בענין האבדות, שעל-ידי-זה באין אבדות. - כך נראה לי מדבריו, והדברים סתומים ונפלאים ונוראים מאד.

ואמר: שכל הנ"ל, דחינו ענין 'פונת אלול' שהם תקון לפגם-הברית (פתורה ח"ב פז הקודמת), וענין הפרות שלא נתבשלו, וענין זה של המלאך וכו' - הכל אחד, ויש בזה רזין גדולים (עין ב'לקוטי-הלכות', ברכת-הפרות ה).

טו.

(ספר-המדות, מצות 'השבת אבדה')

מי שפחזיר 'אבדה' לבעלים, בכח הזה מגיר גרים (אבדה ח"ב א).

"עד דרש אחיך אתו והשבתו לו" (דברים כב, ב)

"פי יקרא מן צפור לפניך בדרך, בנל עץ, או על הארץ, אפרחים או ביצים, והאם רבצת על האפרחים או על הביצים, לא תקח האם על הבנים. שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך"

(דברים כב, ו-ז)

- מצות 'שלוח הקן' -

טז.

(ח"א קפח)

דע: שצריך לנסע להצדיק לחזור על אבדתו. פי "קדם שיוצא האדם לאויר העולם, מלמדיו ומראיו לו כל מה שצריך לעשות ולעבד ולהשיג בזה העולם, וכיון שיוצא לאויר העולם מיד נשפח מאתו", כמו שאמרו רז"ל (נדה ל:).

וה'שכחה' היא בחינת 'אבדה', כמו שקראו רז"ל ה'שוכח', 'אובד': "מהיר לשמע ומהיר לאבד" (אבות פ"ה מ"ב).

וצריך לחזור ולבקש אבדתו אצל הצדיק. פי הצדיק חוזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר שמוצאה, חוזר ומבקש אחר אבדות אחרים, עד שמוצא גם אבדתם, עד שמוצא האבדות של כל העולם.

על-כן צריך לבוא להחכם לבקש ולהפיר אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו. - אך הצדיק אינו משיב לו האבדה, עד שידרשנו אם אינו רמאי ושקרן, כמו שכתוב (דברים כב, ב): "עד דרש אחיך והשבתו לו" - "עד שתדרש את אחיך אם אינו רמאי" (בבא מציעא כז:).

יז.

(הוספות לחי"מוהר"ן ח"א טז; הקדמת ספר 'ציון המצינת' לר' שמואל הורביץ זצ"ל)

רבנו ז"ל אמר לענין גדלת הדבר להיות אצלו על ראש-השנה: "שהקבוץ אצלו כלי-כף גדול, שאפלו מהיכל 'קר-צפור' שבגן-עדן (הינו היכל המשיח, כדאיתא בזהר שמות ח.), ירד להתפלל עם הקבוץ שלו בראש-השנה" [אפילו פון היכל 'קר-צפור' וועל אידך אראפגייין דאנוענען מיטן קבוץ].

יח.

(לקוטי-הלכות, ביצים ג, ב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

וזה בחינת 'שלוח הקן', בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך".

פי איתא (זהר ויצא קנח. יתרו צג): "שזה מרמז שאסור לכנס בהכמות וחקירות הרחוקים משכלו לפי בחינתו. פי 'שלח תשלח את האם' - זה בחינת 'שלש ראשונות' שאסור לחקר בהם. ואת הבנים תקח לך' - זה בחינת 'ששה קצוות', 'מקצה השמים ועד קצה השמים' (דברים ד, לב), ששם מתר לעין בשכלו" וכו'.

הינו: פי אי אפשר להשיג השגתו פי-אם על-ידי 'צמצומים' דיקא. וה'צמצום' הוא בחינת "שלח תשלח את האם" - ששולחין ומרחיקין ומצמצמין ה'שכל'

מאצלו. ואז דיקא יכולין לקח את האפרוחים, או הביצים שהאם רובצת עליהן.

כי כל־זמן שה'אם' שהיא בבחינת "אם לבינה" (משלי ב, ג; תקוני־זהר ב.) - "אמא דמסככא על בנין" (שם ב:), "רובצת על האפרוחים או על הביצים" - שהם בחינת ה'צמצומים של השכל, בחינת "שיעורא דאתון דאורייתא" (שם קכב.), כי "אפרוחים וביצים, הם בחינת מארי משנה ומארי מקרא", כמו שכתוב בתקונים (שם א:).

וכל־זמן שה'אם' שהיא 'מקור השכל, רובצת על ה'צמצומים' - אזי הכל אחד, ואז אי־אפשר לקבל ולהשיג את השכל. ועל־כן מכרחין לשלח את ה'אם, שהוא בחינת 'צמצום השכל'.

ואז: "ואת הבנים תקח לך" - כי אז דיקא יכולין לקח ולקבל ולהשיג את השגתו יתברך על־ידי 'צמצומי השכל, שהם בחינת ה'בנים, שהם בחינת "שעורין דאתון דאורייתא", בחינת 'חכמה־תתאה', שהיא בחינת 'ביצים'.

יט.

(לקוטי־הלכות, ביצים ה, ד־הזו)

יש 'נפשות חלושות' שהם בבחינת 'ביצים', שעליהם נאמר (דברים כב, ו): "והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים" - פמוכן בתקונים (א:): "שנאמר על הנפשות החלושות הרחוקים מאביהם שבשמים" - שעליהם כל 'מלחמת עמלק, תקוף הסטרא־אחרא, בבחינת (דברים כה, יח): "ויזנב בך כל הנהשלים אחריה ואתה עיף ויגע" וכו'. שזהו 'סוד שלוח־הקן' - שעקר אריכות הגלות בשבילם, כדי לתקן אותם.

כי הקדוש־ברוך־הוא "חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח" (שמואל־ב יד, יד), שזהו בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם" - שנאמר על הגלות, כמו שכתוב בתקונים (שם): "שלח תשלח" - "תרין תרוכין" [שני גרושים] - כי עקר הגלות בשבילם, כנ"ל.

וזהו בחינת מה שכתוב (זהר שמות ז.ז): "שמשיח יושב בהיכל קן־צפור". כי עקר אריכת הגלות הוא בשביל זה - שאינו רוצה לבוא, עד שיתקן כל ה'נפשות החלושות' הנ"ל שהם בבחינת "אפרוחים או ביצים", שזהו בחינת "קן צפור".

ואולי זהו מה שכתוב במדרש (דברים רבא יא, ט): "שמשה רבנו בקש שיחיה צפור, רק שיחיה עוד". והוא פליאה גדולה!?

אך מרמז על ענין הנ"ל - כי הצדיקי־אמת בחינת 'משה, מתיגעים כל ימיהם לתקן נפשות ישראל, ובפרט 'משה רבנו' שפסד נפשו על־זה ביותר.

ולפעמים מתקנים ומולידים נפשות שהם בבחינת 'אדם'. ולפעמים אינם יכולים לתקנם בבחינה הזאת, ומורידים עצמם אליהם, ומולידים אותם בבחינת 'בהמות וחיות טהורות'. ולפעמים גם זה אינם יכולים, מחמת עצם הרע שנאחז בהנפשות, ובהכרח שיורידו עצמם אליהם יותר, ויולידו אותם בבחינת 'ביצים ואפרוחים'.

כי מכל אלו הנפשות נעשית מרכבה אל הקדשה, ובהמרכבה יש: 'אדם, ו'חיה, ו'בהמה, ו'עוף, בחינת: 'אדם, 'אריה, 'שור, 'נשר'. וכפי מה שזוכים הנפשות - כן

נַעֲשִׂין מִרְכָּבָה. או בבחינת 'אדם' שהוא למעלה מהכל, או בשארי בחינות הנ"ל.

על-כן בקש משה: "שיחיה בבחינת 'צפור'!" - כי הבין: שהסתלקותו הוא בשביל הנפשות שאינן יכול עדין לתקנם, ובשביל-זה לא נכנס לארץ-ישראל כמובא. **על-כן בקש:** "שיחיה עוף וצפור על-כל-פנים!" - שהוא להוריד את-עצמו כל-כף, עד שיתקן הנפשות הרחוקות בבחינת 'עוף וצפור'.

והשיב לו השם-יתברך (דברים ג, כז): **"רב לך וכו' - כי כל-זה אי-אפשר לתקן עד שיבוא משיח, שהוא משה'** בעצמו, במהרה בימינו אמן.

נ.

(לקוטי-הלכות, בשור-בבלב ד, ב)

וזה בחינת מצות 'שלוח הקן'. כי מבאר בתקונים (תקוני-זהר א:): **"שקן צפור מרמז על נשמתין דאתתרכו מאתריהו"** [הנשמות שגרשו ממקומן] - הינו: הנשמות הרחוקים מהשם-יתברך על-ידי מעשיהם שאינם טובים.

ועל-זה מרמז הפסוק (דברים כב, ו): **"כי יקרא קן צפור לפניך בדרך"** וכו'. שמי שרוצה לקח ולקרוב אלו הנפשות הנפולות לזכות להם, לקרבם להשם-יתברך - שאי-אפשר לו לקרבם, בי-אם על-ידי שישתדל תחלה לשלח ולסלק מהם את חכמתם ודעתם שיש להם מכבר, שיסלקו דעתם מעצמם כאלו אין להם שום שכל כלל.

כמו שכתב רבנו ז"ל (ח"א קכג) על פסוק (דברים לב, ו): **"עם נבל ולא חכם,"** **"עמא דקבילו אוריתא ולא חבימו"** (תרגום

אונקלוס): **"שאי-אפשר להתקרב לצדיקי-אמת ואל התורה, בי-אם כשמשליכין מעצמן כל החכמות שמכבר, כאלו אין לו שום שכל כלל"**.

ואפלו כשנכנס בעבודת-השם - צריך לסלק מדעתו כל החכמות והבלבולים המבלבלים אותו מיום לחברו כנ"ל, שכל-זה נמשך מהחכמות של הבל שהרגל בהם מנעוריו, שנקבעו בו כאלו קבלם מהר סיני.

ובאמת אלו הסברות והחכמות שלו המבלבלים אותו, נמשכין רק מ"עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז), **מ'זהמת-הנחש' שהטיל בחנה שהיתה "אם כל חי" (שם ג, כ).**

ומשם נמשך: שכל אדם כשנולד ממעי אמו, יש בו אחיזת הזהמא הזאת, בבחינת (תהלים נא, ז): **"ובחטא יחמתני אמי,"** ומשם נמשכין כל אלו הבלבולים והסברות של שטות המבלבלין ומונעין את האדם מדרך החיים.

וזה בחינת (דברים כב, ז): **"שלח תשלח את האם, ואת הבנים תקח לך" - שאי-אפשר לקרב הנפשות שהם בחינת "אפרוחים או ביצים" (שם פסוק ו), "דלית גדפין דילהון שלמין"** (תקוני-זהר א: [שאין הפנפים שלהם שלמים] - דהינו: הנפשות שאין להם עדין שלמות, ואין להם פנפים לפרח בעבודתו יתברך ולהתקרב אליו יתברך.

"והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים". "האם" - זה בחינת (משלי ב, ג; שם ב): **"אם לבינה תקרא,"** בחינת השכל של כל אחד ואחד. כי עקר חיות וגדול של כל אחד ואחד הוא משכלו, שהוא מחיה ומנהיג ומקים אותו בבחינת (קהלת ז,

(יב): "החכמה תחיה", ועל-כן נקרא השכל:
 "אם הבנים" (תהלים קיג, ט).

וזהו: "והאם רובצת על האפרוחים"
 וכו' - ש"אם הבנים", שהיא "אם
 לבינה", שהוא השכל של כל אחד ואחד
 שנולד עמו ממעי אמו, "רובץ על
 האפרוחים" וכו'. כי השכל שיש בכל אדם
 ממעי אמו רובץ על נפשו לחיותו ולגדלו,
 אבל מחמת 'חטא אדם-הראשון' נאחז
 'זהמת-הנחש' בזה השכל כנ"ל, ומשם באין
 כל הסברות והחכמות של שטות והבל
 המבלבלין את האדם.

ועל-זה הזהירה התורה: שמי שרוצה
 לקחם ולזכות בהם, דהינו לקרבם
 להשם-יתברך, שישלח את האם תחלה,
 בחינת: "שלח תשלח את האם" - שיראה
 לשלח ולסלק ולהעביר מהם את כל
 החכמות והסברות שיש להם מכבר, שהם
 בחינת 'אם' כנ"ל.

ואחר-כך: "ואת הבנים תקח לך" -
 שאחר-כך יוכל לקרבם שיהיו
 נקראים 'בנים', כי "כל המלמד בן חברו
 תורה, כאלו ילדו" (סנהדרין יט:), כי בודאי
 נחשב כאלו ילדם ממש - כי הוא מסלק
 מהם השכל שמכבר, שמשם היה חיותם
 מתחלה ממעי אדם, וממשיך בהם שכל
 חדש וחיות חדש כאלו נולדו היום ממש.

ועל-כן עתה דיקא נקראים "בנים",
 בחינת (תהלים ב, ז): "בני אתה אני
 היום ילדתיך" - כי זה עקר ההתקרבות, מה
 שמסלק שכלו שמכבר, ונחשב לו כאלו נולד
 היום, ואז נקראים בנים, בחינת: "בני אתה
 אני היום ילדתיך".

עין עוד ב'לקוטי-הלכות', הלכות 'שלוח הקר'

"כי תבנה בית חדש" (דברים כב, ח)

נא.

(ח"א רסו)

העוסקין בבנין, מזיק להם, כמו שאמרו
 רז"ל (יבמות סג, סוטה יא): "כל
 העוסק בבנין, מתמסכן". כי צריך לבנות
 הבית בחכמה ושכל, ואזי אין מזיק לו
 הבנין, ואזי ראוי לו לבנות בית, כמו שכתוב
 (משלי כד, גיד): "בחכמה יבנה בית, ובתבונה
 יתכונן. ובדעת חדרים ימלאו".

אבל פשוטה בלא שכל, אזי מזיק לו.
 ועל-כן "מתמסכן" - כי זה ענשו על
 שפגם בחכמה. כי היה ראוי לו לבנות הבית
 בחכמה. ועל-כן ענשו "שמתמסכן" - שזה
 בחינות פגם החכמה, בחינות: "חכמת
 המסכן בזויה" (קהלת ט, טז).

ועל-כן על-ידי ה'ספה', שהיא בחינת
 'שכל' וכו', יכול לבנות בית וכו'.

נב.

(ספר-המדות, עניני 'בית-חדש' ו'בנין-הבית')

[א] לפעמים בנין הבית גורם לאשה שלא
 תלד, כשהעצים שבבנין אינם מנחים בסדר
 הנתן להם מששת ימי בראשית, ואז הבית
 נקרא הרוס אפלו בבנינו, וההרוס הזה בא
 ומזיק לאשה ואינה מולדת (בנים ח"ב ט; בית
 ח"ב ב).

[ב] צריך להזהר בבניני הבית, שלא יהיה
 בבנינו 'עץ' מאילני העושים פרות (בית ח"ב ד).

[ג] מי שרוצה להפנס לבית לדור בתוכו,
 יאמר התורה בלה, ואחר-כך יפנס לדור
 בתוכו (בית יג).

[שיח-שרפי-קדש ח"ד סג: נזקרו לקיים את מה שאמר רבנו בספר-המדות אות 'בית': "ששנכנסים לבית קדש, יאמרו את כל התורה". והיו מקימים זאת באופן כזה: שהיה בעל-הבית מזמין לביתו החדש מנגן אנשים, ונתן לכל אחד לומר חצי חמש, ובמשך כחצי שעה גמרו את כל התורה. ואחר-כך עשו איזה סעודה קטנה, ודברו ביניהם בעבודת השם-יתברך, ושרו ורקדו].

[ד] העצים שבבנין - זכה אדם, הם בבחינת "שרפים עמדים" (ישעיה ו, ב), ועומד הבנין זמן רב. לא זכה, השרפים נשרפים, וזהו השרפות דשכיחי (בית ח"ב ה).

[ה] סגלה פשנכנס לבית-חדש לגור, יכניס לשם 'חרב' או 'ספין' או שאר כלי זין. וסימן לדבר: "בחקמה יבנה בית" (משלי כד, ג); "כלי חמס מ'כרתיהם" (בראשית מט, ה); "חרבותיהם מגורותיהם" (בראשית-רבה צט, ו) (בית ח"ב ח; סגלה ח"ב י).

"ושם לה עלילת דברים, והוצא עליה שם רע"
(דברים כב, יד)

נג.

(ספר-המדות, עניני מוציא שם רע')

[א] מוציא שם רע על חברו, אין לו מחילה עולמית (לשון-הרע טו).

[ב] מי שאוהב את הצדיק, צריך לשמור את הצדיק, שלא יצא עליו שם רע (צדיק טט).

"כי יהיה נער' [נערה קרי] בתולה מארשה לאיש"
(דברים כב, כג)

נד.

(ח"א לב)

"אדני שפתי תפתח" (תהלים נא, יז). והוא בחינת רקודין של התנה'.

כי (זהר בא לח:): "כל-זמן שלא נתונה ל'זווג', היא אתקריאת 'נער' (דברים כב, כג), בלא ה'" - "גימטריא: ש"ך דינים" (פרי-עץ-חיים, שער עמידה פ"א).

"וכד אתתקנת ל'זווג', אתקריאת 'נערה' בה"א" (זהר שם) - "שנמתקין הדינין על-ידי ה' אלפין של אהי"ה שבפינה" (פרי-עץ-חיים שם).

נמצא: ה'פלה' עדין בבחינות "נער", בבחינות 'ש"ך דינים', וצריך להמתיקה ולתקנה.

וזה נעשה על-ידי 'רקודין' - כי "הרגלין הם בבחינות נצח והוד" (תקוני-זהר יז. פתח-אליהו). והם נתנשאים על-ידי ה'לב', הינו: על-ידי 'שמחת הלב' - פנראה בחוש: שעל-ידי 'שמחת הלב' מרקדין, כמו שכתוב גבי יעקב (בראשית כט, א): "וישא יעקב את רגליו", ופרש רש"י: "לבו נשא את רגליו" (בראשית-רבה ע, ח). ו'לב' הוא 'בינה', כמו שכתוב (תקוני-זהר שם): "בינה לבא, ובה הלב מבין".

על-כך צריך לבנון ב'רקודים': להמשיך האלפין שבלב, על-ידי ה'רגלין' - לה'פלה', שהיא בחינת חמש פעמים 'דין', גימטריא ש"ך, גימטריא "נער".

ועל-ידי 'אור הלב' שנמשך לה, נעשית 'נער'ה' בה"א, ונעשית ה' פעמים 'אדנ'י".

וזה בחינת: "אדני שפתי תפתח" - שעל-ידי ה'שפתיים', שהם נצח והוד' - נפתח ונמתק ה'פלה' בבחינת 'זווג', ונעשית בחינת 'אדנ'י', שהיא 'נער'ה', שהיא ראויה ל'זווג'.

וְזֶה דְאִיתָא בְּמִדְרַשׁ (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, יט):
 "כְּשֶׁנֶּשְׂא יַעֲקֹב אֶת לֵאָה, בְּשָׁעָה שְׁהָיוּ
 מְרֻקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין 'הִיא לֵיא', לְרִמּוֹז
 לַיעֲקֹב: 'הָא לֵאָה'."

הֵינּוּ: פִּי "לֵאָה, הִיא עַל־מֵאֲדָאתְכֶסְיָא"
 (זֶהר וַיֵּצֵא קִנְד), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'לֵב', כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים קיט, א): "בְּלִבִּי צִפְנָתִי
 אִמְרָתֶךָ". וּמִשָּׁם, הַפּוֹתוֹק שֶׁל הַדִּינִים,
 כְּשֶׁמִּשְׁיָכִין ה"א מֵה'לֵב'.

וְזֶה: "הָא לֵאָה" - שְׁצָרִיד לְהַמְשִׁיד
 מ'לֵאָה', ה'אֶלְפִי"ן' - בְּדִי לְהַמְתִּיק
 וּלְתַקֵּן אֶת ה'פִּלְה'. גַּם הָיוּ אוֹמְרִים: "שֶׁהַפִּלְה
 שְׁמָה לֵאָה" - שְׁעַל־יְדֵי בְּחִינַת עֲצֻמָּה,
 נִמְתַּקֶּת.

"וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹקֶיךָ לְשָׁמַע אֶל בְּלַעַם" (דְּבָרִים כג, ו)

כה.

(ח"א י, ד-בסוף)

"גְּאוֹת, מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ" (עַל־פִּי
 יִשְׁעֶיהָ יב, ה), שֶׁהִיא מִדָּה מְגַנָּה,
 וְצָרִיד לְבָרַח מִמֶּנָּה.

אָבֵל יֵשׁ בְּנֵי־אָדָם שְׂרוּדָפִים אַחַר כְּבוֹד,
 וְרוֹצִים לְמַלְךְ וּלְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם,
 וְאוֹמְרִים: שֵׁישׁ לֹאֵל יָדָם לַעֲשׂוֹת פְּדִיזוֹת
 וּלְהַתְּפַלֵּל תְּפִלוֹת. - וּבְזֶה הֵם נִקְרָאִים בְּשֵׁם
 'אֲבִימֶלֶךְ'. 'אֲבִי', לְשׁוֹן רְצוֹן, כְּמוֹ (דְּבָרִים כג,
 ו): "וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹקֶיךָ" וְכו'.

כִּי "הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִתְאַוֶּה לְתַפְלָתָן
 שֶׁל צְדִיקִים" (יְבָמוֹת סד, חֲלִין ס:), וְצָרִיד
 לִיְלֵךְ אֲצֵלָם שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיו.

אָבֵל 'בְּעַל־יְגָאוֹה' - אֵין הוֹלְכִים אֶל
 צְדִיקִים לְבַקֵּשׁם שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיהֶם,

וְגַם אֵין מְנִיחִים שְׂאָר בְּנֵי־אָדָם שִׁיִּלְכוּ אֲצֵל
 צְדִיקִים שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיהֶם, כִּי אָמְרוּ: "שָׁגַם
 הֵם צְדִיקִים וַיְכֹלִים לְהַתְּפַלֵּל, וְאֵין צְדִיק
 בְּאָרֶץ יוֹתֵר מֵהֶם!"

וְהֵינּוּ: 'אֲבִי־מֶלֶךְ' - כִּי הוּא 'רוֹצֵה־לְמַלְךְ'
 וְאוֹמֵר: "אָנָּה אֲמַלְךְ".

"כִּי יְהִי בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יְהִיָּה
 טְהוֹר מִקְרָה לְיִלְה" (דְּבָרִים כג, יא)

כו.

(ח"א יד, ג-בסוף)

לְהַחֲזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה, זֶה בְּחִינַת
 (בְּבֵא־מִצִּיעָא פה. עַל יְרֻמָּה טו, יט): "אִם
 תּוֹצִיא 'יָק"ר' מִזֹּלָל - אֵלּוּ שְׂמֻקְרָבִין בְּנֵי־
 אָדָם לְעִבּוּדַת הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ" - הוּא תְּקוּן
 'קָר"י' - אֲתוֹן דְּדִין כְּאֲתוֹן דְּדִין [יָקָר קָר"י].

כז.

(ח"א יט, ה)

וְזֶה בְּחִינַת "מִקְרָה לְיִלְה" (דְּבָרִים כג, יא).
 שֶׁה'רוּח־סְעָרָה', הֵינּוּ ה'רוּח־שְׁטוֹת',
 הֵינּוּ ה'שְׁבָעִים־לְשׁוֹן' - עוֹלָה עַל־יְדֵי
 'תְּרַגּוּם', עַל־יְדֵי 'תְּרַדְמָה', עַל־יְדֵי 'שְׁנָה' -
 וַיִּנָּק מ'לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ', מ'רוּח־הַקְּדוֹשׁ',
 מ'בְּרִית־קְדוֹשׁ'.

כִּי מִי שֵׁישׁ לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 מְקַרֵּר חֲמִימוֹתוֹ ב'דְּבוּר שֶׁל לְשׁוֹן־
 הַקְּדוֹשׁ', בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לט, ד) "חֵם לִבִּי בְּקִרְבִּי
 וְכו', דְּבַרְתִּי בְּלְשׁוֹנִי".

אָבֵל מִי שֵׁאֵין לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 אֲזִי ה'רוּח־סְעָרָה' מְקַרֵּר אוֹתוֹ
 ב'מִקְרָה לְיִלְה' בְּשָׁנָה.

וְאֵלֵישָׁעַ הָיָה יוֹרֵשׁ מֵאֵלִיהוּי רֹדֵחַ-
הַקִּדְשׁ, וְעַל-יַדֵּיָזָה הָיָה מְקַבֵּל
מִמֶּנּוּ שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ. כִּי שְׁנַיִם
מִקְרָא וְאֶחָד תִּרְגְּמוּם" (בְּרֻכּוֹת ח), עַל-יַדֵּיָזָה
כְּתִיב בַּיה (מְלָכִים ב ד, ט): "אִישׁ קָדוֹשׁ עֶבֶר
עָלִינוּ תַמִּיד", "שֶׁלֹּא רָאִתָּה קָרִי עַל סְדִינּוּ"
(בְּרֻכּוֹת י) - כִּי עַל-יַדֵּי שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-הַקִּדְשׁ,
נִצְוֹלִין מִ"מִקְרָה לִילָה", וְזוֹכִין לְתַקּוּן-
הַבְּרִית'.

כת.

(ח"א פג)

בְּהָאֱלֹהֵי-בֵית' יֵשׁ שֵׁשָׁה פְּאִי"ן. דְּהֵינּוּ:
אֶל"ף - אִי-אֶפְשָׁר לְקָרוֹת
בְּלֹא פ'. גַּם פ"ף ד', פ', ה', ו'קו"ף - אִי-
אֶפְשָׁר לְקָרֵא אוֹתָן בְּלֹא פ'. וְשֵׁשָׁה פְּעָמִים
פ', גִּימְטְרִיא ת"פ, כְּמִנְיֵן לִילֵי"ת'.

וְהֵנָּה חֲסִי-וְשָׁלוֹם בְּשֹׁרֵעַ לְאָדָם "מִקְרָה
בְּלֵתֵי טְהוֹר" (שְׁמוֹעַל־א ב, כו) - הוּא
עַל-יַדֵּי הַקְּלֵפָה הַנ"ל. וְהִיא יוֹנְקֵת מִן
הָאֱלֹהֵי-בֵית' כְּמִנְיֵן שְׁמָה [ת"פ 480], הֵינּוּ: מִן
הַפְּאִי"ן הַנ"ל, וְנִעְשָׂה מִן פ"א א"ף.

לְפִיכָךְ אָמְרוּ רַז"ל (סוֹטָה יז.): "אִישׁ וְאִשָּׁה,
זָכוּ שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בֵּינֵיהֶם". "לֹא
זָכוּ", הֵינּוּ שֶׁהוּא "בְּלֵתֵי טְהוֹר" - "אִשׁ
אוֹכְלָתוֹ". כִּי הָאוֹתִיּוֹת עֲצָמָן שֶׁל הַפְּאִי"ן
(א, ב, ד, פ, ה, ק, חנ"ל), גִּימְטְרִיא א"ש', וְנוֹקְמִין
בו'.

וּכְשֶׁנִּזְנָתָן צְדָקָה בְּסִתֵּר - פּוֹדָה הַנִּיּוֹצִיּוֹת
הַקְּדוֹשׁוֹת מִן הַקְּלֵפָה, וְנִעְשָׂה
מִן הָא"ף פ"א.

וְזָהוּ (מִשְׁלֵי כא, יד): "מִתֵּן בְּסִתֵּר יִכְפֶּה אָף" -
מְלִשׁוֹן (תַּמִּיד פ"ה מ"ה; שְׁבַת מ.ב.): "כּוֹפֶה
עָלָיו כְּלִי" (לְשׁוֹן הַפִּיכָה). וְזָה: "יִכְפֶּה אָף" -
שְׂכוֹפָה וְהוֹפֵךְ הָא"ף, וְנִעְשָׂה פ"א'.

נט.

(ח"א רה; ח"ב צב)

תַּקּוּן לְ"מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) רַחֲמָנָא-
לְצַלְךָ: לֹאמֹר 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים'
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חֲסִי-וְשָׁלוֹם "מִקְרָה
בְּלֵתֵי טְהוֹר" (שְׁמוֹעַל־א ב, כו).

כִּי יֵשׁ כַּח בְּאַמִּירַת תְּהֵלִים, לְהוֹצִיא הַטְּפָה
מִהַקְּלֵפָה שֶׁלְקָחָה אוֹתָהּ, כִּי 'תְּהֵלִים'
בְּגִימְטְרִיא 'לִילֵי"ת', עִם הַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁל
שְׁמָה, שֶׁהִיא הַמְּמַנָּה עַל זֶה.

וְצָרִיךְ לְכוֹן בְּשַׁעַת אַמִּירַת תְּהֵלִים:
שֶׁתְּהֵלִים' בְּגִימְטְרִיא 'תפ"ה' -
שֶׁהוּא מְכוּן בְּמִסְפַּר הַשְּׁנַיִם שְׁמוֹת: "אֵל
אֱלֹקִים" בְּמִלּוּאוֹ, כְּזֶה: אֶלְף לָמֶד, אֶלְף
לָמֶד הִי יוֹד מ'ם - שֶׁעַל-יַדֵּי הַשְּׁנַיִם שְׁמוֹת
אֵלוֹ, יוֹצֵאָה הַטְּפָה מִהַקְּלֵפָה.

כִּי 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים', הֵם כְּפִיטֵל
"עֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר
תְּהֵלִים" (פְּסָחִים קיז. זֶהר אָמֹר קא. פְּנִיחַס רכג: תַּקּוּנֵי
זֶהר כז:), שֶׁהֵם: 'בְּרַכָּה', 'אֲשֶׁרִי', 'מִשְׁכִּיל' וְכוּ'.
כִּי יֵשׁ לָהֶם כַּח לְבַטֵּל כַּח הַקְּלֵפָה וְהַפְּגָם
הַנ"ל, כִּי הֵם הַפֶּךְ הַקְּלֵפָה וְהַפְּגָם הַנ"ל (עֵינ
בְּפָנִים, הָעֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' בְּפִרְטִיּוֹת).

אֲחֵר־כֶּךְ גָּלָה הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים
בְּפִרְטִיּוֹת, שֶׁצָּרִיךְ לְאָמְרָם
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם. וְאֵלּוֹ הֵן: טז. לב. מא. מב. נט.
עז. צ. קה. קלז. קנ.

וְאָמַר: שֶׁאֵלוֹ הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים, הֵם
תַּקּוּן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְמִקְרָה חֲסִי-
וְשָׁלוֹם, וְכִי שֶׁזָּכָה לְאָמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, אֵין
צָרִיךְ לְפָחַד עוֹד כְּלָל מִפְּגָם הַנּוֹרָא שֶׁל
הַמִּקְרָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם - כִּי בּוֹדָאֵי נִתְתַּקֵּן עַל-
יַדֵּיָזָה. וּבְזָכוֹת תַּקּוּן חֲטָא זֶה, יָבוֹא מְשִׁיחַ
צְדָקָנוּ לְקַבֵּץ נְפּוֹצוֹתֵינוּ.

ל.

(ח"ב ה, ג'וֹזֵז-טִיִּיאִיב)

עַל־יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה' שֶׁל ה'מְנַהִיגֵי-הַדּוֹר'
שְׂמֵתָנְאִים עַל הַדּוֹר בְּחֵנָם -
מִגְבִּירִים 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּה' בְּעוֹלָם, בְּחֵינַת 'חֹתֶם'
דְּסִטְרָא-אֲחֵרָא. וְעַל־יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה'
דְּקַדְשָׁה - מִתְנַבְּרִים עַל 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּה'.

וְלִהְנַצֵּל מִזֶּה - הוּא עַל־יְדֵי ה'מְגַנֵּי'
שְׁבַדְדוֹר' שְׂמֵגַנִּים עָלֵינוּ וּמְצִילִין
אוֹתָנוּ, כִּי הֵם מְכַנְיְעִין ה'חֹתֶם דְּסִטְרָא-
אֲחֵרָא' שְׁנַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַנְּאֻוָּה.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה בְּחֵינַת 'תְּפִלִּין',
'מַחִין', בְּחֵינַת 'חֹתֶם'
דְּקַדְשָׁה' וְכוּ'. כִּי עֵקֶר 'תְּקוּן הַמַּחִין', עַל־יְדֵי
שְׁבִירַת 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּה' וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן נִקְרָאוּ ה'תְּפִלִּין': "יִקְר" (אֲסִתֵּר ח,
טז; מְגִלָּה טז) - כִּי ה'תְּפִלִּין' נַעֲשִׂין
עַל־יְדֵי תְּקוּן 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּה' (יִקְר' אוֹתִיּוֹת קר").

וְעַל־יְדֵי שְׂמֵשְׁבֵרִין 'הַרְהוּרֵי נְאֻוָּה' וְזוֹכִין
ל'תְּקוּן-הַמַּחִין' - זוֹכִין ל'"חֹלָם'
עַל־יְדֵי מַלְאָךְ" (בְּרֻכּוֹת נה:), וְאֵז נִקְרָא אָדָם'.

וְכֵן לְהַפְדֵּי: כְּשֵׁאִין הַמַּחִין זָכִים - אֵז
"הַחֹלָם עַל־יְדֵי שֵׁד" (שם)
חֲסִיּוֹשָׁלָם, וְאֵז נִדְמָה בְּבַהֲמָה.

גַּם יֵשׁ לְהַמְאָכְלִים חֶלֶק בְּחֹלָם, עַל־כֵּן
לְפַעְמִים נִפְגַּם ה'חֹלָם' בְּבַחֲיֵינַת "חֹלָם'
עַל־יְדֵי שֵׁד" חֲסִיּוֹשָׁלָם, עַל־יְדֵי הַמְאָכְלִים
שְׂאוּכְלִים. וַיְכּוּלִים לְבוֹא עַל־יְדֵי־זֶה
ל'טְמֵאת קָרִי' חֲסִיּוֹשָׁלָם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'שְׂמֵחָה', לְהַתְּחַזֵּק
לְהִיּוֹת בְּשְׂמֵחָה תָּמִיד. כִּי
עַל־יְדֵי 'שְׂמֵחָה', נוֹתְנִין חֲזוּק לְהַמְלָאָכִים
הַמְקַבְּלִים אֶת שְׂפַע הַמְאָכְלִים, וּמְכַנְיְעִין אֶת

הַשְּׂדִים שֶׁלֹּא יִינָקוּ מִהַשְּׂפַע יוֹתֵר מִהָרְאוּי
לָהֶם, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִצְוִלִין מ'טְמֵאת הַמְקַרְה'
חֲסִיּוֹשָׁלָם, שֶׁהִיא בָּאָה לְפַעְמִים עַל־יְדֵי
הַמְאָכְלִים כְּשֵׁאִין חֲזוּק בְּהַמְלָאָכִים. כִּי עֵקֶר
'חֲזוּק הַמְלָאָךְ', הוּא עַל־יְדֵי 'שְׂמֵחָה'.

וְלְפַעְמִים בָּא 'טְמֵאת הַמְקַרְה' חֲסִי-
וְשָׁלוֹם, עַל־יְדֵי רַבָּנִים וְדִינִים
שְׂאִינָם כְּשֵׁרִים שְׂמַעוֹתִין אֶת הַמְשַׁפֵּט.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'קְשׁוֹר הַמְרַבְּבָה'.
וְהוּא מָה שְׁנִתְיַסַּד
מִהַקְדָּמוֹנִים, לוֹמֵר קֹדֶם הַשְּׁנָה: "בְּשֵׁם ה'
וְכוּ' מִימֵינִי מִיכָאֵל וְכוּ'", שֶׁהוּא 'קְשׁוֹר
הַמְרַבְּבָה'.

וְהוּא סְגֻלָּה: לְהַנְצִיל עַל־יְדֵי־זֶה מִטְמָאָה
הַנִּלְשָׁבָא עַל־יְדֵי עוֹוֹת
הַמְשַׁפֵּט שֶׁל הַדִּינִים שְׂאִינָם כְּשֵׁרִים.

לא.

(ח"ב ח, ג)

'עַמְלֵק' טְמֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בְּפָנָם 'תְּאֻוֹת-
נְאֻוָּה', כְּמוֹ שְׂכָתוּב (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ", בְּחֵינַת (דְּבָרִים כג, יא):
"מְקַרְה לִילָה" חֲסִיּוֹשָׁלָם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל ה'בְּעַל-
כַּח' שְׂמֵתָפִלֵּל בְּבַחֲיֵינַת דִּין
- שְׂעַל־יְדֵי־זֶה מוֹצִיאִין מִפְּנֵי מִימֵי הַדַּעַת
שְׂבָלַע מִן הַקַּדְשָׁה.

לב.

(ח"ב ח, בסוף)

עֵקֶר קְדֻשַׁת "מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל" - הוּא עַל-
יְדֵי שְׂמִירָה מ'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּה', מְבַחֲיֵינַת
"מְקַרְה-לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חֲסִיּוֹשָׁלָם, כְּמוֹ
שְׂכָתוּב שֵׁם בְּפָרְשָׁה. (עֵינן כָּל הַקְּטַע, לְהַלֵּךְ בְּפָסוּק:
וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ". דְּבָרִים כג, טו).

לג.

(ח"ב קיז)

מה שמבלבל את האדם בשנכנס לקדשה גבוהה, כגון בשמתקרב לצדיקר האמת וכיוצא, אזי דיקא יקרה לו "מקרה בלתי טהור" (שמואל א כ, כו) חס־ושלום. באמת הפלפול הזה שטות.

כי ממה־נפשך: אם יקרה לו מחמת הרהור - מי חייב בזה, ואין לו להתרעם כלל, מאחר שהוא בעצמו גרם לו. ואם אינו מחמת הרהור - אזי בודאי אינו סימן רע כלל, כי אם היה ענין רע, לא היו רז"ל אומרים (ברכות נז): "קרי סימן יפה לחולה".

ובאמת אדרבא: מחמת שנתקרב לקדשה גבוהה מאד, מחמת זה נזדמן לו וכו' - ששנכנס לקדשה, מתגבר עליו היצירה הרע ביותר וכו'. ועל־כן אין לו להתרעם כלל על־זה - כי אדרבא, מחמת שנכנס לקדשה גבוהה כזו, מחמת זה נתגרה בו וכו'.

ועל־כן חשבו חז"ל לנס גדול (אבות פ"ה מ"ה): "מה שלא ארע קרי לכהן־גדול ביום־הכפורים" - כי מחמת שנכנס הכהן־הגדול ביום־הכפורים לקדשה גבוהה כזו לפני ולפנים, היה בודאי עליו קטרוגים והתגרות הרבה, שמשם נמשך היצירה הרע, על־כן נחשב לנס מה שנצול הכהן־הגדול ממקרה ביום־הכפורים.

ועתה ראה והבן: איך יבלבל את האדם ענין הנ"ל? - וכי יש לו להתרעם על שלא היה לו נס כמו לכהן־הגדול ביום־הכפורים.

גם דע: שלפעמים יש באדם טמאה טמונה שאין יודעין לה שום

תקון, מחמת שהיא טמונה ונסתרת בו. ועל־כן זהו טובה מה שארע לו בשמתקרב אל הקדשה - כי יוצאת ממנו הטמאה הטמונה הנ"ל - כי אזי פשיוצאת, יכולין למצא לה תקון.

לד.

(שיחות ה"ן קמא: חיי־מוהר"ן רכה)

ב'לקוטי־תנינא' סימן צ"ב: תקון ל'מקרה לילה' (דברים כג, יא) רחמנא־לצלן, לומר עשרה קפיטל תהלים.

בתחלה אמר: "שתקון הראשון הוא ה'מקוה', לטבל במקוה" [דאס ערשטע איז מקוה]. ואחר־כך גלה התקון הנ"ל: "לומר עשרה קפיטל תהלים".

גם פעם־אחת אמר: שצריכין לזהר מאד לטבל באותו היום שיהיה האדם "בלתי טהור" (שמואל א כ, כו). ואפלו אם לא יוכל לטבל בבקר - על־כּל־פנים יטבל באותו היום דיקא, אפלו "לפנות ערב" (על־פי דברים כג, יב) - כי צריכין לזהר מאד: "לטבל באותו היום דיקא". [וב'שיחות שאחרי ספורי מעשיות: שטוב מאד לטבל תכף ומיד - מובא להלן].

וכך אמר לפני הרב דפה ברסלב (רבי אהרן) ולפני חברי רבי נפתלי מנעמרוב: היות בענין זה הידוע (הינו ענין מקרה־לילה), נלכדים בודאי שלשה חלקי העולם - אני לזקח אתכם לעדות. ותדעו: שאלו העשרה קפיטל תהלים מועילים מאד מאד לתקון קרי, והם תקון גמור ומועיל מאד מאד.

יש מי שיקרה לו על־ידי רבוי אכילה ושתייה, או על־ידי חלשה ועיפות, או על־ידי שאינו שוכב כראוי, וכליזה אינו כלום (והוא כמו תינוק שמשתיך בשנה).

מָאד מָאד חֲסִי־וְשָׁלוֹם, אֲזִי אֶתְאָמֵץ
וְאֶשְׁתַּדֵּל [יניח עצמו] לְאֶרֶץ וְלָרֶחֶב לְהוֹשִׁיעוּ
וּלְתַקְנֵנוּ וְכוּ', וּבּוֹדָאֵי יוֹשִׁיעַ לָזֶה הָאָדָם.

וְאָמַר: שְׁבַה־פְּאוֹת יוֹצִיא אוֹתוֹ מֵהַגֵּיהֶנֶם,
אֶפְלוּ אִם יִהְיֶה אוֹתוֹ הָאָדָם אִיךָ
שִׁיְהִיָּה, אֶפְלוּ אִם עֶבֶר מֵה שְׁעֵבֶר. רַק
מֵעַתָּה יִקְבַּל עַל־עַצְמוֹ, שֶׁלֹּא יֵשׁוּב לְאוֹלְתוֹ
חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

וְאֲנִי חֲזַק מָאד בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁלִי, אֵךְ בָּזֶה
אֲנִי חֲזַק בְּיוֹתֵר: שְׁאֵלוּ הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטֵל מוֹעִילִים מָאד מָאד.

וְאֵלוּ הֵן הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים: טז.
לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלו.
קנ. - וַיֹּאמְרוּם כַּסְדָּר שְׁהֵם כְּתוּבִים בְּתֵהֵלִים.

וְאָמַר: שְׁכַל עֲבָרָה יֵשׁ לָהּ תִּקּוּן מִיְחָד,
אֲבָל תִּקּוּן הַנ"ל הוּא תִּקּוּן־
הַכְּלָלִי.

גַּם אָמַר אֲזִי: שְׁעֵנִין אֵלוּ עֲשָׂרָה קַפִּיטֵל
תְּהֵלִים - יֹאמְרוּ וַיִּגְלוּ בַפְּנֵי הַכֹּל.

וְאָמַר: אֲהִי־עַל־פִּי שֶׁהוּא דָּבָר קָל לֹאמֹר
עֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים, אֲהִי־עַל־
פִּי־כֵן גַּם זֶה יִהְיֶה כְּבֵד מָאד לְקַיָּם.

וְתֹאמְרוּם בְּשֵׁם רַבְּנוּ ז"ל, בְּכַדִּי
שׁ"שִׁפְתוֹתַי יִהְיֶה דוֹבְבוֹת" וְכוּ'
(סנהדרין צ:).

לה.

(שיחות שאחר ספורי־מעשיות)

הַזְהִיר לְאֲנָשָׁיו: שֶׁכְּשִׁימְרָה לָהֶם "מִקְרָה
בְּלִתֵּי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל־א כ, כו) חֲסִי־
וְשָׁלוֹם, שִׁיִּלְכוּ תַכְּפָה וּמִיד לְמִקְוֵה לְטַבֵּל. כִּי
עַל יְדֵי הַמִּקְרָה, נַעֲשֶׂה מֵה שְׁנַעֲשֶׂה. עַל־כֵּן
טוֹב מָאד, שֶׁקֹּדֶם שִׁמְתַחִיל לְהַעֲשׂוֹת מְזָה

גַּם יֵשׁ שְׁשׁוֹמְרִים אוֹתוֹ מְלַמְעֵלָה וְנִצּוֹל מִן
הַמִּקְרָה. אוֹ שֶׁהַמְזַל שׁוֹמֵר אוֹתוֹ וְנִצּוֹל.

גַּם לַפְּעָמִים נִדְמָה לְהָאָדָם בְּשָׁנָה בְּחִלוֹם
כְּאֵלוּ הוּא נּוֹפֵל, וְאַחֲר־כֵּן מִתְעוֹרֵר
מִשְׁנֵתוֹ - גַּם זֶה מִן־הַשָּׁמַיִם שֶׁמְצִילִין אוֹתוֹ
מְזָה.

רַק מִי שִׁימְרָה לוֹ חֲסִי־וְשָׁלוֹם מִחֲמַת
הַרְהוּרִים - מְזָה נִבְרָאִים מִמֶּשׁ קְלָפוֹת
חֲסִי־וְשָׁלוֹם. אֲבָל מִי שִׁיֹּאמֵר בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
אֵלוּ הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים - בּוֹדָאֵי יִתְקַן
בָּזֶה מָאד מָאד.

וְעֵנִין תִּקּוּן זֶה עַל־יְדֵי אֲמִירַת הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטֵל תְּהֵלִים הַנ"ל - הוּא דָּבָר
חֲדָשׁ לְגַמְרִי, חֲדוּשׁ נִפְלָא, כִּי הוּא תִּקּוּן
נִפְלָא וְנוֹרָא מָאד מָאד.

וְכִי שִׁיִּכַּל לִילְכֵךְ לְמִקְוֵה וְאַחֲר־כֵּן יֹאמְרוּם
- בּוֹדָאֵי מֵה טוֹב. אֵךְ אֶפְלוּ אִם הוּא
אָנוּס שְׁאִי־אֶפְשָׁר לְטַבֵּל, כַּגּוֹן שֶׁהוּא חוֹלָה
אוֹ שֶׁהוּא בְּדָרֶךְ - אֲהִי־עַל־פִּי־כֵן אִם יֹאמְרוּם,
אֲשֶׁרִי לוֹ. כִּי הֵם תִּקּוּן גְּדוֹל וְנוֹרָא מָאד.

וְאִם יֹאמְרוּם בְּכּוֹנֵה כְּרָאוּי - בּוֹדָאֵי מֵה
טוֹב. אֵךְ גַּם הָאֲמִירָה בְּעַצְמָהּ, מְסַגֵּל
מָאד.

וְאָמַר: כִּי לֹא נוֹדַע זֹאת מִיּוֹם בְּרִיאַת־
הָעוֹלָם. מִסְתַּמָּא הָיִיתִי רוֹצֵה
לְבַטֵּל זֹאת לְגַמְרִי, אֵךְ אִי־אֶפְשָׁר זֹאת, לֹא
בְּגַשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחָנִיּוֹת וְכוּ'.

גַּם יַחַד אוֹתָם לְעֵדוּת, וְאָמַר: שְׁגַם כִּי
יִמְלֹאוּ יָמָיו אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוֹתוֹ, כְּשִׁיבֹאוּ
עַל קַבְרִי, וַיִּתְּנוּ פְרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּעִבּוּרִי [אִין
נוֹעַט גַּעבֵן א פְרוּטָה צַדִּיקָה פּוֹן מִיַּנְעֵט וְנוֹעַג] (בְּעִבּוּר
הַזְכָּרַת נִשְׁמָתוֹ הַקְדוּשָׁה כַּנְהוּג), וַיֹּאמְרוּ אֵלוּ
הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים הַנְּרָשָׁמִים אֲצִלְנוּ
וְכוּ'. אֶפְלוּ אִם גְּדוֹל וְעַצְמוֹ עוֹזְנוֹתָיו וְחֲטָאֵיו

איזה דבר חס־ושלום, שִׁיקְדִים עֲצְמוּ הָאָדָם וַיִּטְבַּל וַיִּטְהַר עֲצָמוֹ.

וְהִזְהִיר מְאֹד: לְבַל יִתְפַּחַד הָאָדָם מִזֶּה כָּל־כָּל - כִּי הִפְחַד וְהִדְאָגוֹת וְהַמְרָה־שְׁחֹרוֹת בְּעֵינָיו זֶה, מִזִּיק מְאֹד מְאֹד. בְּפָרֵט אַחַר שְׁגָלָה אֲלוֹ הָעֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים, הַמְסַגְלִים לְתַקוּן חֲטָא זֶה.

וְאָמַר: שְׁמִי שְׁיִזְכָּה לְקִים זֹאת לֹא־אֲלוֹ הָעֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים הֵנִ"ל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חִס־ושלום - אָזִי בּוֹדֵאִי יִתְקַן חֲטָאוֹ, וְשׁוֹב אֶל יְדָאג כָּל־כָּל.

גַּם הָיָה מִתְלוֹצֵץ מְאֹלֹ הַחֲסִידִים וְהִירָאִים, שֶׁכְּשֶׁמְגִיעַ לָהֶם אִיזָה הִרְהוּר, אָזִי הֵם מִתְפַּחְדִים שְׁלֵא יְבוֹאוּ לִיְדֵי מִקְרָה. וּמַחֲמַת זֶה הֵם רְגִילִים בְּהִתַּר מַחֲמַת פֶּחַד, שְׁלֵא יְבוֹאוּ לִיְדֵי מִקְרָה.

וְעַקֵּר כּוֹנְנָתוֹ הָיָה: שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְבַלִּי לְהִתְפַּחַד וְלִהְתִּירָא כָּל־כָּל מִדְּבָרִים כְּאֵלוֹ, וְלְבַלִּי לְחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת כָּל־כָּל בְּעֵינָיו זֶה. רַק יִהְיֶה כּוֹנֵן חֵיל לְעֵמֹד כּוֹנֵן תְּאוֹתוֹ, וַיִּסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִזֶּה לְגַמְרִי, וְאֵל יִתְפַּחַד כָּל־כָּל. "וְהַשֵּׁם הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה עִמּוֹ" (שְׁמוֹאֶל־ב ג, יב), מַה שֶּׁהוּא יִתְבָּרֵךְ חֲפֵץ.

וּמְאֹד מְאֹד צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּשִׁמְחָה תְּמִיד. וְאֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ כָּל־כָּל מִשּׁוֹם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם, אִם אֵם יַעֲבֹר עָלָיו מַה. וְאִם יִהְיֶה חֲזַק בְּדַעְתּוֹ וְלֹא יִתְפַּחַד כָּל־כָּל, וְלֹא יִחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת כָּל־כָּל [אֵיבְעֶרְטְרַאכְטֵן], וַיִּלְךְ בְּתַמּוֹ בְּשִׁמְחָה - יִזְכֶּה לְסוּף לְעֵבֵר עַל הַכֹּל בְּשָׁלוֹם.

לו.

(יְמִי־מוֹהֲרֵן "ת ח"א צח)

בְּשִׁנַּת תַּקַּע"ח, מְסֻרְתֵי הַתְּפִלָּה שֶׁל הָעֲשָׂרָה מְזֻמְרֵי תְּהֵלִים שֶׁצִּוָּה הוּא

ז"ל בְּשִׁבִיל "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חִס־ושלום, וְעַל קַבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ - שֶׁנִּקְרָא תְּקוּן־הַכָּלְלִי.

לז.

(כּוֹכְבֵי־אוֹר, אֲנִשֵׁי־מוֹהֲרֵן מֵז)

מַה שֶּׁאָמַר אֲדַמּוּ"ר זַצ"ל: שֶׁכָּל תִּינוּק שִׁיחֵיהָ אֲצִלוֹ קָדָם שְׁבַע שָׁנִים, יִהְיֶה שְׁמוֹר מִן הַחֲטָא עַד יוֹם חֲתֻנָּתוֹ. כְּמִדְּמָה לִי, שְׁלֵא אָמַר זֹאת רַק לְעֵינָיו "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא).

וְגַם נִרְאָה: שֶׁהִיְתָה כּוֹנְנָתוֹ גַּם אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ, לְכָל תִּינוּק שֶׁיָּבֵא אֲצִלוֹ קָדָם שְׁבַע שָׁנִים, וַיִּקְיֵם כְּמֵאֲמָרוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּנִתְיַנַּת הַצְּדָקָה וְאֲמִירַת הַיּוֹ"ד קַאפִּיטָל תְּהֵלִים (וַיִּדְעֵתִי מֵאַחַד שְׁבָחוֹן זֹאת, וְכֵן הִנּוּחַ).

לח.

(סִפְרֵי־הַמִּדּוֹת, עֵינָיו 'מִקְרָה־לִילָה')

[א] כְּשֶׁנּוֹפֵל מְאֻמוֹנָתוֹ, בָּא לִיְדֵי קָרִי (אֲמוּנָה כט).

[ב] הַבְּנִים מֵתִים חִס־ושלום, עַל־יְדֵי רְאִית קָרִי (בְּנִים ח"ב כד).

[ג] הַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ, עַל־יְדֵי־יָזָה מְטַמְּאִין אוֹתוֹ בְּטַמְּאֵת קָרִי (מְמוֹן יד).

[ד] עַל־יְדֵי הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה - בּוֹרָא קַלְפוֹת הַמִּתְלַבְּשִׁים בְּבִנְי־אָדָם מִתְנַגְּדִים, וְחוֹלְקִים עָלָיו, וְעוֹשִׂין לוֹ יְסוּרִין (נְאוּף כו).

[ה] תְּקוּן לְהוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה: שֶׁיִּשְׁתַּדֵּל לְהַחֲזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה (נְאוּף מא - עֵין לְקוּטִי־מוֹהֲרֵן ח"א יד, בְּסוּף, מוֹבָא לְעֵיל).

[ו] הַמוֹצִיא זֶרַע לְבִטְלָה, כְּאֵלוֹ הֵבִיא בְּנָיו קָרְבָן לְעִבּוּד־הַזֶּרֶה, גַּם נִדּוּן בְּסִקִּילָה (נְאוּף מח).

[ז] ביותר צריך להזהר לטבל לקריז בימי עמר (ספירת העמר ח"ב ב).

[ח] על-ידי עצבות, רואה קרי (עצבות טו).

[ט] קרי בא, על-ידי דבור מזנות. גם על-ידי שנפל מאמונתו (קרי א).

[י] מי שמוציא קרי, לסוף הולך ערום (קרי ב).

[יא] על-ידי עצבות, רואה קרי (קרי ג).

[יב] מי שנהנה לאכול משאלת-הכם, הוא נצול מטמאת קרי (קרי ד).

[יג] אין לו לאדם לאכול על שלחן הצדיק, קדם שטבל לקריז (קרי ה).

[יד] תשמח בטוב שבא על הצדיקים, וזה תקון לקרי (קרי ו).

[טו] על-ידי הלצנות, בא לטמאת קרי (קרי ז).

[טז] קרי בא, מקלות-ראש (קרי ח).

[יז] קרי בא, על-ידי אכילת שום וביצים (קרי ט).

[יח] גם על-ידי דברים-בטלים ונבול-פה (קרי י).

[יט] השכרות, גורם גלות. גם גורם הוצאת זרע לבטלה (קרי ח"ב א; שכרות ח"ב ב).

[כ] הבזיונות באים, על-ידי קרי (קרי ח"ב ב).

[כא] הדבור שאדם מדבר בהצי דבור, שאינו מוציא אותיות הדבור יפה יפה, זה בחינה כמו בחינת קרי (קרי ח"ב ג).

[כב] הבנים מתים חסוֹשְׁלוֹם, על-ידי ראית קרי (קרי ח"ב ד).

[כג] תקון גדול למקרה חסוֹשְׁלוֹם: לומר אלו עשרה קאפיטל תהלים באותו היום שקה לז חסוֹשְׁלוֹם, ואלו הן: טז. לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלז. קנ. ותדע נאמנה: שאלו עשרה קאפיטלעך, מסגלים מאד מאד לתקון עון זה. והנהנהר בזה לומר אותם, אין צריך להתירא עוד כלל, פי בודאי יתקן בזה, פי הם תקון גדול מאד (קרי ח"ב ה).

"והיה לפנות ערב ירחץ במים" (דברים כג, יב)

לט.

(שיחות-הר"ן קמא)

ב'לקוטי-התנינא' סימן צ"ב: תקון ל'מקרה לילה' (דברים כג, יא) רחמנא-לצלן, לומר עשרה קפיטל תהלים.

בתחלה אומר: "שתקון הראשון הוא ה'מקנה', לטבל במקנה" [דאם ערשטע איז מקנה]. ואחר-כך גלה התקון הנ"ל: "לומר עשרה קפיטל תהלים".

גם פעם-אחת אומר: שצריכין לזהר מאד לטבל באותו היום שיהיה האדם "בלתי טהור" (שמואל-א כ, כו). ואפלו אם לא יוכל לטבל בבקר - על-כל-פנים יטבל באותו היום דיקא, אפלו "לפנות ערב" (על-פי דברים כג, יב) - פי צריכין לזהר מאד: "לטבל באותו היום דיקא". [ובשיחות שאחרי ספורי מעשיות: שטוב מאד לטבל תכף ומיד - מובא לעיל].

"וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ" (דברים כג, טו)

מ.

(ח"ב ה, בסוף)

"מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל בְּמָה הָיִי? - תִּלְתָּא פְּרָסִי"

(ברכות נד: - 'עוג מלך הפשן' אמר: מחנה

ישראל מה גדלו? - שלש פרסאות וכו').

"מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל" - זֶה בְּחִינַת 'קִדְשֵׁת

הַמַּחֲנֶה שֶׁל יִשְׂרָאֵל', בְּחִינַת (דברים

כג, טו): "וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ".

וְעָקַר קִדְשֵׁת "מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל" - הוּא עַל-

יְדֵי שְׁמִירָה מ'תְּאוּת-נְאוּה', מְבַחֲנֵת

"מְקַרְה לִילָה" (דברים כג, יא) חֲסִי-וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ

שְׁתַּנּוּב שֶׁם בְּפָרְשָׁה.

וְעָקַר הַשְּׁמִירָה מְתְּאוּה זֶה, הוּא עַל-יְדֵי

בְּחִינַת "תִּלְתָּא פְּרָסִי" - הֵינּוּ: 'תִּלְתָּת

מַחֲיָן, שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד הוּא מְחַצֵּה פְּרוּסָה

בְּפָנֵי תְּאוּה זֶה.

וְזֶהוּ: "מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל בְּמָה הָיִי, תִּלְתָּא

פְּרָסִי" - הֵינּוּ: עָקַר הַקִּדְשָׁה שֶׁל

"מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל" שִׁיְהִי קְדוֹשִׁים מְתְּאוּה זֶה,

מ'מְקַרְה לִילָה" חֲסִי-וְשָׁלוֹם - הוּא עַל-יְדֵי

בְּחִינַת "תִּלְתָּא פְּרָסִי", 'תִּלְתָּת מַחֲיָן' - שֶׁהֵם

מְחַצֵּה פְּרוּסָה בְּפָנֵי הַתְּאוּה הַהִיא.

"כִּי תִדַּר גִּדְר וְכו' לֹא תֵאָחֵר לְשִׁלְמוֹ. מוֹצָא

שְׁפָתֶיךָ תִּשְׁמֹר" (דברים כג, כב-כד) - עֲנִין גִּדְרִים'

מא.

(ח"א נז, ב)

הַתְּקוּן כְּשֶׁנּוֹפְלִין מ'אִמוּנַת-חֲכָמִים': הוּא

'גִּדְר', שִׁידֹר אִיזְהוּ גִדְר וִיקִים מִיָּד.

כִּי כְּשֵׁאִין לוֹ 'אִמוּנַת-חֲכָמִים' - זֶה בְּחִינַת

'הַסְתַּלְקוּת הַחֲכָמִים, בְּחִינַת 'פְּלֵא'.

וְעַל-יְדֵי ה'גִּדְר' - עוֹלָה לְשָׂרֵשׁ שֶׁהַחֲכָמִים

מְשַׂרְשִׁים שָׁם, בְּחִינַת 'פְּלֵיאוֹת חֲכָמָה' (ספר

יציירה), וְיוֹדֵעַ וּמְכִיר מַעֲלוֹת הַחֲכָמִים, וְעַל-

יְדִיזָה הוּא שָׁב וּמֵאֲמִין בָּהֶם.

מב.

(ח"ב כז)

הַגִּדְר שְׁנוֹדְרִין - צְרִיכִין לְשִׁלְמוֹ מִיָּד.

וְהַמֵּאָחֵר גִּדְרוֹ - גּוֹרֵם אֵלָיו הָאֲרֻבַּע

מִדּוֹת: עֲבוּדָה-זָרָה, גְּלוּי-עֲרִיזוֹת, שְׁפִיכוֹת-

דָּמִים, לְשׁוֹן-הָרַע.

וְעַל-יְדֵי שְׁמִסְתַּכְּלִין לְהַטִּיל הַמְּשֹׁאוֹי עַל

כָּל אֶחָד בְּרְאוּי לוֹ - עַל-יְדִיזָה

זוֹכִין ל'הַתְּרַת-גִּדְרִים, וְעַל-יְדִיזָה נְצוּלִין

מֵאֲרֻבַּע מִדּוֹת הַנ"ל.

מג.

(ספר-הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי גִדְרִים')

[א] בְּעוֹזֵן גִּדְרִים, בְּנִים מְתִים (בְּנִים יב).

[ב] בְּעוֹזֵן גִּדְרִים, בְּנִים מְתִים כְּשֶׁהֵם קִטְנִים

(בְּנִים נו).

[ג] מִי שְׁנִדֵּר וְלֹא שָׁלֵם גִּדְרוֹ, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-

הוּא מְבִיא עָלָיו יְסוּדִין. וּכְשִׁשׁוֹתְקָ, נֶחֱשָׁב

לוֹ כְּאִלוֹ שָׁלֵם גִּדְר (הַמְתַּקְת־דִּין יט).

[ד] עַל-יְדֵי גִדְר, נִתְעַכֵּב הַחֲמָה שֶׁל הַשֵּׁם-

יִתְבַּרֵךְ (הַמְתַּקְת־דִּין מא).

[ה] לְהַמְתִּיק הַדִּין, תֵּאָמַר פְּרִשְׁת גִּדְרִים

(בַּמִּדְבָּר ל) (הַמְתַּקְת־דִּין פז).

[ו] מִי שֶׁהוּא כְּעֶסֶן, יִדֹר גִּדְר וְיִשְׁלֵם תְּכָף,

עַל-יְדִיזָה יִבְטַל מִפְּנֵי הַכַּעַס (כַּעַס כ).

[ז] הַגִּדְרִים וְהַגִּדְבוֹת, מְבִיאִין שְׁמָחָה (עֲצָבוֹת

ח"ב ו; שְׁמָחָה ח"ב ב).

[ח] מי שנדר איזהו נדר, אין מקבלין תפלתו עד שישלם את נדרו (תפלה עג).

בחינת (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעלידי צדקה, נעשה ה'פה של הצדיק, כנ"ל.

"ועשית פאשר נדרת לה אלקיך נדבה אשר דברת בפיה" (דברים כג, כד)

"כי תבא בנרם רעה, ואכלת ענבים פנפושך שבעה, ואל פליך לא תתן" (דברים כג, כה)

מד.

(ח"א יג, בסוף; ובכתב-יד רבנו ז"ל השיך לזה, הנדפס בסוף הספר)

מח.
(ח"א רנז)

כשאוכל יותר מצרפו, זה המאכל מזיק לו וכו'.

"כי פי ה' דבר" (ישעיה מ, ה) - רוח נדיבה הוא "פי ה'", כמו שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה".

כי המאכלים יש להם חיות מזה שהאדם אוכל אותם ומקבל חיות מהם, וכשאוכל יותר מצרפו, אין לזה המאכל ממי לקבל חיות, מאחר שאין האדם צריך אליו. והוא דומה פאלו הניחו האדם לתוך פלי, שבודאי אינו מקבל חיות משם.

מה.

(ח"א כט, ט)

ועל-כן המאכל מבקש לו חיות להחיות עצמו, ואזי הוא מוציא החיות של האדם, ועל-ידי-זה הוא מזיק להאדם, ונצטרפין עמו אפלו שאר המאכלים ומזיקים לו.

על-ידי צדקה, יכולין לדבר דבורים המאירים בתורה, בחינת שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שהוא בבחינת (תהלים לז, כא): "וצדיק חונן ונותן", בחינת "קשת הברית" (תקוני-זוהר יא, כט: צט), שהוא הצדיק השומר הברית.

מו.

(ח"א רכה)

וזה (דברים כג, כה): "ואכלת פנפושך שבעה" - לא יותר.

על-ידי צדקה, נעשה בחינת אדם, שהוא בחינת דבור. וזהו (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - כי עלידי צדקה נעשה ה'פה, דהינו ה'דבור, שהוא בחינת נדר האדם.

מז.

(ח"ב טו)

וזה: "ואל פליך לא תתן" - הינו: שלא תאכל יותר מצרפה, שזה דומה כנותן לתוך הפלי, מאחר שאין צריך לו. ובתחלת התורה פתוב שם: "על פי מעשה וכו', שהניחה לו אמו (מרת פייגא) צנאה: שמי שאינו יכול לסבלו לא יניחנו להיות אצלו, ואם לאו יצטרך לעזר מהרחוקים על הקרובים אצלו וכו'".

הצדיקה-האמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי-צדקה'. וזה

וב'חיי-מוהר"ן בתב-יד, מובא ההמשך: "הינו: כי אנשים רחוקים ממנו שאינם מקרוביו, יעזרו לו שלא יניחו להיות אצלו את האיש שלא יוכל לסבלו אף שהוא מקרוביו". (מובא בשיח-שרפיקודש הקדש ח"ג תרסח).

(הספור הנ"ל השני להתורה הזו, נמצא בהשקטות תיירמוה"ר מר' אלטר טעפליקער ז"ל, בשם גיסו ר' אברהם ב"ר נחמן ז"ל, ונדפס לאתרונה בספר "כל פתבי אג"ש", עמוד תסז, אות מו - ועין בשית"ד שרפייקדש הקדוש ח"ג תרסט).

ואם הוא קדם גזר-דין או לאחר גזר-דין וכו'.
ויודע איך להתפלל עבור העולם וכו'.

וזהו (דברים כד, טו): **"ביומו תתן שכרו"** -
שיהא שכרו מהמצוות בעצמן.

"ולא תבוא עליו השמש" - שלא יעשה
המצוות בשכר עולם-הבא, שהיא
אחר ביאת שמשו, אחר מותו.

"ספר פריעת" (דברים כד, א)

מט.

(ח"ב לב)

ודע: שבחינת "רוח אפינו משיח ה'" (איכה
ד, כ), נעשה "רוח קנאה" (במדבר ה, יד),
שהולך ומקנא בכל-מקום שמוצא שם
נאוף, לגדל קדשתו וטהרתו וכו'. ונעשה
על-ידייה לפעמים 'גט'.

ועל-כן נקרא הגט: "ספר פריעת" (דברים
כד, אג) - **כי נעשה על-ידי**
ה'ספר', ששם שורה רוחו של משיח, שהוא
ה"רוח קנאה". **כי "משיח שורה על אנפי**
אורייתא" (זהר בראשית השקטות, ח"א רסג:), דהינו:
הספרים הקדושים שמגלין הפנים של
תורה, ושם מרחף רוחו של משיח (שם).

"ואליו הוא נשא את נפשו" (דברים כד, טו)

נא.

(ח"א נט, ה)

כל הנפשות שרשם בעשירות, בבחינת
(דברים כד, טו): **"ואליו הוא נשא את**
נפשו".

נב.

(ח"א סח)

כל הנפשות תאבים ומתאים לממון וכו'
- מחמת שהנפש באה ממקום עליון,
שהממון בא ומשתלשל ומתהוה משם.

כי תחלת שרש השתלשלות הממון, הוא
מקום שהנפש באה משם, בבחינת
(דברים כד, טו): **"ואליו הוא נושא את נפשו"**,
הנאמר על ממון של שכיר-יום, וכמו
שכתוב (איכה ה, ט): **"בנפשנו נביא לחמנו"**,
ועל-כן הנפש מתאווה ותאב לו.

נג.

(ח"ב מו)

מסירת-נפש יש לכל אחד ואחד
מישראל בכל יום ובכל
שעה. כגון: שנותן ממונו לצדקה, וה'ממון'
הוא הנפש, **כי "אליו הוא נשא את נפשו"**

צריך לעשות המצוה בשמחה גדולה כל-
כה, עד שלא ירצה בשום שכר
עולם-הבא בשבילה, אלא שיזמין לו
הקדוש-ברוך-הוא מצוה אחרת בשכר
מצוה זאת. **כי** הוא נהנה מהמצוה בעצמה.
ועל-ידייה יוכל לידע מה שנגזר על העולם,

"ביומו תתן שכרו, ולא תבוא עליו השמש"

(דברים כד, טו)

נ.

(ח"א ה, ב)

(דברים כד, טו), דהינו: שמוסר נפשו ביגיעות וספנות קדם שמרויח המזון, ואחר-כך נוטל המזון ונותנו בשביל השם יתברך, נמצא מוסר נפשו. וכן בתפלה מוסר נפשו וכו'.

שני פעמים ל"ט. כי "ל"ט מלאכות גמרינן ממשכן" (שבת מט:).

ומי ששומר בריתו - אף-על-פי שעושה הל"ט מלאכות, הם בבחינת מלאכת המשכן, הינו "משכן בבנינה" (שמות רבה לא, ג), בחינת ל"ט אורות.

אך מי שפוגם בברית - המלאכות שלו הם בבחינת "משכן בחרבנה" (שם), בבחינת ל"ט מלקות (תקוני-זהר יב. פה), בבחינת (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו ולא יוסיף" - הינו בחינת פגם-הברית, שהוא בחינת 'תוספות'.

כי "כל מקום שנאמר וא"ו, הוא מוסיף" (פסחים ה.), הינו בחינת "תוספות-קדשה", 'שמירת-הברית' - כמאמר חז"ל (ויקרא רבה כד, ו): "כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדשה"

נה.

(ח"א נז, בסוף)

העקר שיהיה לו 'אמונת-חכמים', ולהזהר בכבודם, לירא מהם מאד.

ואף אם נראה לו מהם דבר שאינו מפרש בהתורה כף לפי דעתו, ונדמה לו שהם עושים חסוֹשֵׁלֹם פנגד התורה - הוא צריך להאמין: שבודאי הם עושים נכונה על-פי התורה, כי התורה נמסרה להם.

בגון שאנו רואים שפרש בתורה (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו", והם אמרו (מכות כב:): "שלשים-ותשע מלקות דוקא". כי הם יודעים על-פי הדרשות והמדות, כפי מה שנמסר להם, שצריך דוקא שלשים-ותשע מלקות.

"ארבעים יפנו לא יוסיף" (דברים כה, ג)

'ארבעים מלקיות' חסר חד כחשפן ט"ל. מאן דנטיר לה מנייהו, נחית ט"ל עליה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו, ט"ל להחיות המתים, ועליה אנקמוהו רבנן דמתניתין (תנבות קיא): "כל העוסק בטל תורה, טל תורה מחייהו". (תקוני-זהר יב.)

ארבעים מלאכות חסר חד, אינו לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינו עושה דלקה אדם, ועושה לתוה, ועושה לנחש, ותשעה לארעא. ובגין דא אמרו מארי מתניתין: "אין לוקין בשבת", דאלין מלאכות אינו חשיבין לישראל לקבל מלקיות. (תקוני-זהר פה.)

נד.

(ח"א יא, ג"ד)

כשאינו שומר הברית, הוא מקלקל ה'ט"ל אורות' וממשיך על עצמו על הפרנסה, הינו ט"ל מלאכות, כמובא בזהר (פנחס רמד): "מאן דזרק פרורין דנהמא, עניות רדף אבתרה, כל-שפן מאן דזרק פרורין דמחא".

ועל-שם-זה נקרא 'ברית': "בועז", "בו עז, בו תקפא" (זהר כ"ב תצא רכ: תקוני-זהר עה:). וזה: "בו עז", בו כלול שני הבחינות - הינו: א) 'ל"ט אורות' למי ששומר הברית. ב) ו'ל"ט מלאכות' למי שפוגם בו. - כי "עז" עם הכולל, שתי פעמים ט"ל.

וזה: "משכן משכן שני פעמים" (שמות לח, כא - שמות רבה נא, ג; תנחומא פקודי ב) -

"יבמה יבא עליה וכו'. יקום על שם אחיו המות וכו'. ואם לא יחפץ האיש וכו', מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל וכו'. וחלצה נעלו וכו' וירקה בפניו וכו'" (דברים כה הו-זט)
- ענין 'יבום וחליצה' -

נד.

(ח"א כא, ו)

וזוה טעם רק של החליצה, שנאמר (דברים כה, ט): "וירקה בפניו", "בפניו" דיקא - פי זה הולך בלא זרע, ולא הניח ברכה אחריו שימשיכו 'שכל-הפנים' בעולם על-ידי מעשיהם הטובים, ואחיו אינו רוצה "להקים שם אחיו המת" (שם שם, וז), ואינו רוצה ליבם אותה.

בשביל-זה: "וירקה בפניו" - פי אין רוצה להמשיך נשמת המת בעולם שיוכל לתקן 'אור-הפנים'.

ובזה הרק, נראה לפעמים 'פני המת' - 'פני המת' דיקא. ובזה הרק הוא נכלם, ועקר הבושה הוא ב'פנים' - וזה על שלא רצה "להקים שם אחיו המת".

וזוה בחינת (במדבר יב, יד): "ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים" - בחינת "שבעה עננים" שעל-ידם מאיר 'פני המנורה' (שם ח, ב). והוא לא רצה "להקים שם אחיו המת", על-כּוּן: "וירקה בפניו", והינו: 'בשת-פנים'.

וזוה שאמרו (יבמות נב): "היבמה נקנית במאמר" - זהו 'הפך הבשת', בחינת (תהלים כט, ט): "כלו אמר' כבוד", הפך של "תכלם שבעת ימים".

ו'מרים' שפגמה בכבוד 'משה', שהוא בחינת 'שפע אלקי', ופגמה

על-כּוּן צריך להאמין בחכמים, ולהשליך שכלו ודעתו רק לסמוך עליהם, פי להם נמסרה התורה לדרשה.

נו.

(ח"א נט, ג-ד)

לעתיד שיתבטל כל הרע, אזי יהיה יום שכלו שבת. - כּוּן על-ידי 'עגולא ורבוּעא' שעל-ידם נתבטל הרע, על-ידי-זה נתהווה בחינת "שבתותי" (שמות לא, יג), בחינת "עגולא ורבוּעא" (הקדמת הזהר ה:).

וזוהו בחינת "בטול האסור בששים" (חלין צח.).

"ששים" - זה בחינת 'עגולא', בחינת 'סמ"ך' שהיא 'עגולא', בחינת 'פסא-כבוד', בחינת (איוב לו, ז): "ואת מלכים לכפא", בחינת (שיר-השירים ה, ח): "ששים המה מלכות".

וזה "אסור" שהיא ה'קלפה' - נתבטל על-ידי "כסאות למשפט" (תהלים קכב, ה), ואין זוכר אלא "עגולא", פי זה באתגליא, ו"רבוּעא" מכסה ב"עגולא".

ועקר הכח של ה'סמ"ך' אינה אלא מ"רבוּעא", הינו מהמ"ם, בבחינת (דברים כח, ג): "ארבעים יפנו" - פי ה'סמ"ך' מקבלת מהמ"ם, שהיא "כסאות למשפט".

נח.

(חיי-מוהר"ן טז)

מה שכתב שם (בלקוטי-מוהר"ן ח"א כא) בענין מרים שפגמה בכבוד משה, ואהרן בקש (במדבר יב, יב): "אל נא וכו' בצאתו מרחם אמו", שזה בחינת 'ענש היבום' - יש בזה נפלאות גדולות, כי רמז בזה על בתו 'מרים' ז"ל, שהיתה פלתו של הרב רבי ליבוש מוואלטשיסק זצ"ל, שנסע לארץ-ישראל עם כל בניו, ועל-ידי-זה נסעה גם בתו לארץ-ישראל, וכמה שנים אחר פטירת רבנו ז"ל נתיבמה שם.

"כי ינצו אנשים" (דברים כה, יא)

נט.

(ח"א ו, ו)

"דשמיטן גדפיהו" [נוצותיהם היו שמוטות] (בבא-בבא עג:). פירש רש"י: 'נוצות'. - זה בחינת 'מחלקת ובזיונות', כמו שכתוב (דברים כה, יא): "כי ינצו אנשים".

הינו: שאין משגיחין על מחלקת ובזיונות שמבזין אותן, 'ושומעים הרפתן ואינם משיבים' (שבת פח:).

וזוה לשון: "דשמיטן", כמו שכתוב (דברים טו, ב - בשמטת כספים: "וזוה דבר השמטה) שמוט כל בעל משה ידו" - הינו: שלא יתבע עלבוננו.

בבחינת "שבעת הירות" וכו' (במדבר שם), בשביל-זה נצטרעה - "דא סגירו דנהורא עלאה" (זהר תזריע מט:), הינו 'אור-הפנים', וכתוב בה (במדבר יב, טז): "תסגר מחוץ למחנה שבעת ימים".

וזוה שבקש אהרן (שם שם, יב): "אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו" - כי על-ידי "סגירו דנהורא עלאה" היא בבחינת 'מת', כי 'מצרע חשוב כמת' (נדרים סד:).

אשר בצאתו מרחם אמו" - זה בחינת 'יבום', שעל-ידי ה'יבום', "אתתה אמה, שאשתו נעשית לו אם" (זהר לך-לך צב. משפטים ק.).

"ויאכל חצי בשרו" - הינו שאין לו בת-זוג, כי הבעל ואשתו הם תרי פלגא גופא, ועכשו שאשתו היא אמו, נמצא שנאכל 'חצי בשרו' ואין לו בת-זוג.

[פרוש (מוהר"ן ז"ל בתוך לקוטי-מוהר"ן): כי מי שמת בלא בנים, אשתו צריכה להתיבם, ונתגלגל המת בהבן הנולד מאשתו שנתבמה לאחיו, והוא צער וענש גדול להמת שאשתו נעשית לו אם - כי עכשו מקרח להיות נולד מאשתו, ואשתו נעשית לו אם. פי זה 'בן היבמה' שבאמת הוא בעלה של היבמה, ואשתו נעשית לו אם, אין לו בת זוג - מאחר שבת-זוגו נעשית לו אם.

וזוה שפרש רבנו ז"ל: שבקש אהרן על מרים שפגמה בשביל-הפנים, שזהו הפגם של המת בלא בנים כנ"ל, שלא תהא נענשת חסין-שלום בענש היבום.

וזוה: "אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו" - שלא תהיה כמת בלא בנים, אשר מקרח לצאת שנית בגלגול מרחם אמו, הינו שאשתו נעשית לו אם, אשר מחמת זה "ויאכל חצי בשרו" - הינו חצי גופו נאכל, שאין לו בת-זוג, שהיא 'חצי בשרו' 'פלג גופו'.

"לא יהיה לך בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה.
לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה גדולה
וקטנה. אבן שלמה וצדק יהיה לך, איפה
שלמה וצדק יהיה לך" (דברים כה יג-יד טו-טז)

ס.

(ח"א לה, ח)

בְּשֹׂאדָם עוֹסֵק בְּמִשְׁאֵי־וּמְתָן בְּאִמּוֹנָה -
אֲזִי נוֹפְלִים כָּל הַקְּלָפוֹת
וְהַעֲפוּ"ם וְ"הָאֲרָצוֹת שֶׁסְּבִיבוֹת הָאִמּוֹנָה"
(יחזקאל ה, ה), וְעוֹלָיִם מִמָּנָה כָּל הַנִּיצוּצוֹת
הַקְּדוּשִׁים שֶׁבְּתוֹכָם, בְּסוּד אֶחָד־עֶשֶׂר
סְמָמֵי הַקְּטָרֹת, בְּבַחֲיֵנֶת (סנהדרין כ:):
"בְּרִיתוֹת זָרְעוּ שֶׁל עַמְּלֵק."

וְזֶה בְּחִינַת (הוֹתֵרֶבָה א, ב): "לָמָּה נִסְמְכָה
פְּרִשְׁת 'בְּרִיתוֹת זָרְעוּ שֶׁל עַמְּלֵק',
לְפָרֶשֶׁת 'מִשְׁקֵלֹת' (דברים כה, יג-יד טו-טז) -
לְוֹמַר: שֶׁבַּעוֹן מִשְׁקֵלֹת הָיָה מִלְחָמַת
עַמְּלֵק."

"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ" (דברים כה, יח)

סא.

(ח"א יט, ה)

מִי שֶׁאִין לוֹ שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, אֲזִי
ה'רוח־סְעָרָה' מְקַרֵּר אוֹתוֹ בְּ"מְקָרָה
לִילָה" (דברים כג, יא) בַּשָּׁנָה, בְּבַחֲיֵנֶת (דברים כה,
יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ" - לְשׁוֹן 'קְרִירוֹת'.

"בְּדֶרֶךְ" - הוּא בְּחִינַת (משלי ל, ב): "בֶּן דֶּרֶךְ
אִשָּׁה מְנַאֲפֶת" - שֶׁה'רוח־סְעָרָה'
הוֹלֵךְ דֶּרֶךְ ה'תְּרַגּוּם', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'נְגָה',
וְיוֹנֵק מִן ה'חֶשֶׁם"ל'.

סב.

(ח"א נח, ג)

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, בְּכַח שְׁהָיָה כְּלוּל מִשְׁלֹשָׁה
אֲבוֹת, הָיָה לוֹחֵם פְּנֵגֵד 'עַמְּלֵק',
בְּבַחֲיֵנֶת (ויקרא כו, כה): "הָרַב נִקְמַת נִקָּם
בְּרִית".

כִּי ה'אֲבוֹת' הֵן 'בְּרִית', בְּחִינַת (ויקרא כו, מב):
"וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב" וְכוּ'.
וְעַמְּלֵק' טְמֵא בְּרִיתָם, בְּבַחֲיֵנֶת (דברים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ".

סג.

(ח"ב ה, יא)

עַל־יְדֵי 'קְלָקוּל הַמִּשְׁפָּט', בְּחִינַת 'מִשְׁפָּט
מְעַקֵּל', בְּא חֲסִי־שְׁלוֹם 'טְמֵאָה
הִידוּע', וְזֶה 'מְעַקֵּל'ל, אוֹתִיוֹת 'עַמְּלֵק' -
שֶׁעַל־יְדוּ בְּא הַטְּמֵאָה הַנִּלְכָּל, בְּבַחֲיֵנֶת (דברים
כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ".

סד.

(ח"ב ה, ג)

'עַמְּלֵק' טְמֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בַּפְּגָם 'תְּאוֹת־
נְאוֹף', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דברים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ", בְּחִינַת "מְקָרָה לִילָה"
(דברים כג, יא) חֲסִי־שְׁלוֹם, שֶׁבְּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת
'עַמְּלֵק'.

כִּי 'עַמְּלֵק' יוֹנֵק מִבְּחִינַת ה'דַּעַת', בְּבַחֲיֵנֶת
(במדבר כד, ב): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְּלֵק",
שֶׁזֶה בְּחִינַת (בראשית ג, א): "וְהִנְחַשׁ הָיָה
עָרוֹם", שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה בְּא חֲסִי־שְׁלוֹם טְמֵאֵת
הַתְּאוֹה הַזֹּאת.

וְהַתְּקוּן לָזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל ה'בַּעַל־
כַּח' שֶׁמֵתְפַלֵּל בְּבַחֲיֵנֶת דִּין -
שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה מוֹצִיאִין מִמֶּנּוּ מִימֵי ה'דַּעַת
שֶׁבַלַע מִן הַקֹּדֶשׁ.

"וַיִּזְנֶב בָּךְ כָּל הַנְּחָשִׁים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה עָיִף וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" (דְּבָרִים כה, יח)

"מפת זנב, חותך מילות וזורק כלפי מעלה"
(רש"י; במדבר רבה יג, ג; תנחומא תצא ט)

סה.

(ח"א נו, ה)

עֵמֶלְק' שהוא **מַלְכוּת־הַרְשָׁעָה**, רודף **מַחֲנֶה דָן**, שהוא **בְּחִינַת מַלְכוּת־דִּקְדֻשָּׁה**. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים כה, יח): **"וַיִּזְנֶב בָּךְ וְכוּ' וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים"** - דְּהֵינּוּ: **בַּעַת שְׂאִין לָהֶם כַּח מַלְכוּת־דִּקְדֻשָּׁה**, שֶׁהִיא **בְּחִינַת "יָרָא אֱלֹקִים"**.

סו.

(ח"א קלה)

עַל־כֵּן נֶאֱמַר בְּעֵמֶלְק (דְּבָרִים כה, יח): **"וַיִּזְנֶב בָּךְ כָּל הַנְּחָשִׁים וְכוּ' וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים"** - כִּי עֵקֶר כַּחוּ הִיָּה: **מַחֲמַת שְׂלֹא הָעָלוּ אֶת הַמַּלְכוּת־דִּקְדֻשָּׁה**, **מַחֲמַת שְׂלֹא הִיָּה לָהֶם 'יָרָא אֱלֹקִים'**, שֶׁהוּא **בְּחִינַת מַלְכוּת'**.

סז.

(ח"ב יט)

עֵקֶר הַתְּכֵלִית וְהַשְּׁלֵמוֹת הוּא רַק לְעַבֵּד הַשֵּׁם בְּתַמִּימוֹת גְּמוּר, בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת כָּלֵל וְכוּ'.

וְהוּא אֶסוּר גְּדוֹל מְאֹד לְהִיּוֹת מַחְקֵר חֶסֶד וְשָׁלוֹם וְלִלְמַד סִפְרֵי הַחֲכָמוֹת, כִּי יֵשׁ אֲבֹן נֶגֶף בְּכָל חֲכָמָה וְחֲכָמָה שֶׁהִיא בְּחִינַת עֵמֶלְק', שֶׁעַל־יְדִיָּזָה יְכוּלִין לִפְלֹ חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

כִּי עֵמֶלְק' הִיָּה 'פִּילֹסוֹפָה' ו'מַחְקֵר', וְכַפֵּר בְּעֵקֶר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים כה, יח): "וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" - דְּהֵינּוּ: שֶׁהוּא רַק נוֹהֵג עַל־פִּי חֲכָמוֹת, וְאִין לוֹ 'יָרָא' כָּלֵל.

רַק הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל מְאֹד, יְכוּל לְהַכְנִים עֲצָמוֹ בְּזֶה לִלְמַד ה'שִׁבַע חֲכָמוֹת', וְהוּא מַחֲזִיק עֲצָמוֹ וְנִשְׁאָר קַיִם עַל עֲמָדוֹ עַל־יְדֵי אֱמוּנָה. כִּי (מְשָׁלִי כד, טז): "שִׁבַּע יַפּוֹל צַדִּיק וְקוֹם", סוֹפֵי־תְבוּת 'עֵמֶל' ק'.

וְהַמַּחְקָרִים וְהַכּוֹפְרִים, מְפָרְשִׁים כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, עַל־פִּי חֲכָמוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת וְשִׁכְלִיּוֹת שְׁלָהֶם. וְאַפְלוּ מַצּוֹת מַעֲשִׂיּוֹת הַמְּפָרְשִׁים בַּתּוֹרָה, מְפָרְשִׁים הַכָּל שְׁמֹרֵמְזִים רַק עַל שִׁכְלִיּוֹת וְחֲכָמוֹת שְׁלָהֶם, וְכּוֹפְרִים בְּפִשּׁוּטוֹ לְגַמְרֵי.

וְזֶהוּ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בְּמִדְבַר־רַבָּה יג, ג; תַּנְחוּמָא תצא ט): "שֶׁהִיָּה עֵמֶלְק חוֹתֵךְ מִילוֹת וְזוֹרֵק כְּלָפֵי מַעְלָה" - כִּי 'מִלָּה' הִיא מַצְוָה רִאשׁוֹנָה שֶׁנִּצְטַוָּה בָּהּ 'אַבְרָהָם אַבִּינוּ', שֶׁהִיָּה רִאשׁ לְמֵאֲמִינִים. וְ'עֵמֶלְק' שֶׁהוּא בְּחִינַת הַפִּילוֹסוֹפִים וְהַכּוֹפְרִים, הוּא כּוֹפֵר בְּכָל הַמַּצּוֹת וּמְפָרֵשׁ הַכָּל עַל שִׁכְלִיּוֹת לְבַד.

וְזֶהוּ: "חוֹתֵךְ מִילוֹת וְזוֹרֵק כְּלָפֵי מַעְלָה" - שְׁכוֹפֵר ב'מַצּוֹת מִלָּה', וְזוֹרֵקָה כְּלָפֵי מַעְלָה אֶל הַשָּׁכֵל. - וְעֵקֶר הַכְּנָעָתוֹ עַל־יְדֵי אֱמוּנָה.

"תְּמַחָה אֶת זֵכֶר עֵמֶלְק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם, לֹא תִשְׁכַּח" (דְּבָרִים כה, יט)

סח.

(ח"א ו, ז)

"לְהַכְרִית זִרְעוֹ שֶׁל עֵמֶלְק" (סְנֵהֲדָרִין כ:).
זֶה בְּחִינַת (תַּחֲלִים מו, ד): **"יִדְבֵּר עַמִּים תַּחֲתִינוּ וְלֹאֲמִים תַּחַת רַגְלֵינוּ"**, בְּחִינַת 'חִירִיק', נִקְדָּה הַתַּחֲתוֹנָה שֶׁל אֶלְפָה, בְּחִינַת: **"תַּחַת רַגְלָיו" (שְׁמוֹת כד, י), בְּחִינַת: "וְהָאֲרֶץ הָדָם רַגְלָיו" (ישַׁעְיָה סו, א).**

"לְהַכְרִית זִרְעוֹ שֶׁל עַמְּלֶק" - היא בְּחִינַת
 'יְהוֹשֻׁעַ', נִקְדָּה הַתְּחִתּוֹנָה. כִּי
 עָקַר 'מַחֲיַת עַמְּלֶק' תְּלוּי בִ'יְהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ
 שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת יז, ט): "צֵא הִלָּחֵם בְּעַמְּלֶק".

ס.ט.

(ח"א ל, ו; ח"א קלה)

צָרִיךְ לְחַתֵּךְ וּלְהוֹצִיא ה'מַלְכוּת־דְּקַדְשָׁה',
 מִבֵּין ה'אַרְבַּע גְּלוּיֹת' שֶׁל ה'אַרְבַּע
 מַלְכוּיֹת דְּסִטְרַא־אַחָרָא, וּלְהַעֲלוֹתָהּ אֶל
 אֹר־הַפְּנִים הַמְּאִיר בְּשִׁלְש־רִגְלִים.

וְזֶה (שְׁמוֹאֵל־א טו, לו): "וַיִּשְׁפֹּף שְׁמוֹאֵל אֶת
 אָגָג". וּפְרֻשׁ רַש"י: "וַיִּשְׁפֹּף - הִתְכוּ
 לְאַרְבַּע".

הֵינּוּ: שְׁחַתְּךָ וְהַבְּדִיל אֶת הַדָּל"ת, בְּחִינַת
 'מַלְכוּת־דְּקַדְשָׁה', מ'אָגָג', שֶׁהוּא
 'כְּלָלִיּוֹת אַרְבַּע מַלְכוּיֹת דְּסִטְרַא־אַחָרָא', כְּמוֹ
 שְׁכַתּוּב (בַּמְדָּבָר כד, ט): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְּלֶק",
 וְהַעֲלָה אוֹתָהּ אֶל 'אֹר־הַפְּנִים', בְּשִׁלְש־
 רִגְלִים.

וְזֶה: 'וַיִּשְׁפֹּף' - רֵאשִׁית־תְּבוּת: "ש'בוֹעוֹת
 ס'בוֹת פִּסְחָה".

לקוטי תפלות

פרשת כי תצא

מפתח התפלות

מעודדנו עד היום הזה, ויחזירו אותם לנו; ונזכה על-ידי מצות תקיעת שופר בראש-השנה, שיחזרו לנו את כל אבדותינו (ח"ב מד).

[ה] "פי תבנה בית חדש" - שינזכה לבנות ביתנו בחכמה, ולא יזיק לנו הבנין; ושיהיה ביתנו בית-תורה ותפלה וכו' (ח"א קמה).

[ו] "ונשמרת מכל דבר רע" - "שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי טמאה בלילה"; "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מ'מקרה-לילה' חס-ושלום (ח"א יט).

[ז] "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מרבנים ודינים שאינם הגונים המקלקלים את המשפט, ומביאין חס-ושלום טמאת 'מקרה-לילה' על-ידי עוות דינם; ונזכה להשמר ולהנצל תמיד מ'מקרה-לילה', ונזכה לתקון-הברית בשלמות (ח"ב ה).

[ח] "פי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מפגם הברית ומ'מקרה' מענתה ועד עולם (תפלה שלאחרי תקון-הכללי).

[א] "השב תשיבם לאחיה"; "תעיתי פשה אבד, בקש עבדך, כי מצותיך לא שכחתי" - שינזכה לשוב בתשובה שלמה, אפלו אחרי שתעינו כל-כך פשה אבד (ח"א פג).

[ב] "השב תשיבם לאחיה"; "תעיתי פשה אבד, בקש עבדך, כי מצותיך לא שכחתי" - שינזכה שהשם-יתברך והצדיקים לא יתיאשו מאתנו, ויחפשו אותנו פשה אבד (תפלות ותחנונים, השמטה ללקוטי תפלות ח"א פג).

[ג] "השב תשיבם לאחיה"; "עד דרש אחיה אתו והשבתו לו" - שינזכה למצא כל אבדותינו על-ידי הצדיק-האמת; ושינזכה לשוב כל המניעות, ולהתקרב אליו, ולהתיגע ולטרוח בכל כחנו, לחפש ולבקש אצלו, אחר כל אבדותינו שאבדנו מעודדנו עד היום הזה (ח"א כז).

[ד] "השב תשיבם לאחיה" - שינזכה למצא את כל אבדותינו, שאבדנו על-ידי חטאתינו; ונזכה ל'כונות של אלול', ול'תקון-הברית' בשלמות; ונזכה שהמלאכים האוחזים בידם שופרות, הממנים על האבדות, שישתדלו בתקוננו, ויבקשו אחרי כל אבדותינו שאבדנו בענינו

[ט] **"וְהָיָה מַחְנִיךָ קְדוֹשׁ"** - שְׁנֹזְפָה שְׁלֵא לְהִתְרַחֵק וְלֹא לְהִשְׁתַּלַּח, חוּץ לְמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְדוֹשָׁה (ח"ב).

[י] **"אַרְבַּעִים יָפְנוּ לֹא יִסִּיף"** - עֲנִין ל"ט מַלְקוֹת' - שְׁנֹזְפָה לְהִנְצֵל מִה'ל"ט קַלְלוֹת, שֶׁהִיא הַטְּרָחוֹת וְיִגִּיעוֹת אַחֲרֵי הַפְּרִנָּסָה, וְנֹזְפָה ל"ט אֹרוֹת, בְּחִינַת ל"ט מְלֹאכֶת הַמְּשָׁפָן, וְנִהְיָה שְׁמַחִים בְּחֻלְקָנוּ תַּמִּיד (ח"א יא).

[יא] **"יְבַמָּה יָבֵא עָלֶיךָ וְלִקְחָהּ לֹו לְאִשָּׁה וְיַבְמָה";**
"וְחֻלְצָה נִעְלוּ מֵעַל רַגְלוֹ" - מִצּוֹת 'יְבוּס וְחֻלְצָה'

- שְׁנֹזְפָה שְׁלֵא נִצְטָרַךְ לְבֵא חֲלִילָה לְיַדֵי יְבוּס וְחֻלְצָה, וְנֹזְפָה בְּלִנּוּ ל'זֶרַע שֶׁל קַיְמָא'; וְכֹל אוֹתָן שְׁצָרִיכִין לְקַיֵּם מִצּוֹת 'יְבוּס וְחֻלְצָה', שְׁיִזְכּוּ לְקַיְמָם בְּשִׁלְמוֹת (ח"א כא).

[יב] **"זְכוֹר אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמָלֶךָ וְגו'."** אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ, וְיִזְנַב בְּךָ כָּל הַנְּחֻשְׁתִּים אַחֲרֶיךָ וְאֵתָה עֵיף וְיִגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" - שְׁנֹזְפָה לְהִנְצֵל מִדְּרָכֵי הַמַּחְקָרִים וְחֻכְמוֹת-חִיצוֹנִיּוֹת, וּמֵאֲבַגְיֵי נֶגֶף שְׁלֵהֶם, אֲשֶׁר בְּכֹלֵם מִנְּח 'קַלְפַת וְזִהְמוֹת עֲמָלֶךָ' שֶׁהוּא ה' אֲבָן-נֶגֶף' שְׁבִכַל הַחֻכְמוֹת (ח"ב יד).

וּמִתּוֹעֲבִים מְאֹד מְאֹד, לְדָרְכִים רָעִים וּמִבְּלָבָלִים מְאֹד.

כִּי הִרְעוֹתִי אֶת מַעֲשֵׂי מְאֹד, חָטָאתִי עֹוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי, וְהִמְשַׁכְתִּי עָלַי אֶת הַיִּצָּר-הָרָע. עַד שִׁבַּאתִי לָמָּה שִׁבַּאתִי, וְקַלְקַלְתִּי מֵה שִׁקְלַקְלַתִּי.

וּבְכָל פַּעַם וּפַעַם עַל-יָדַי כָּל עֲבָרָה וְעֲבָרָה, וְעַל-יָדַי כָּל הִרְהוּר וְהִרְהוּר, וְעַל-יָדַי כָּל פָּגַם וּפָגַם, תְּעִיתִי וְנִתְעִיתִי לְדָרְכִים נְבוֹכִים וּמְקַלְקָלִים הַרְבֵּה מְאֹד. וּמִכָּל אֵלוֹ הַדְּרָכִים הַנְּבוֹכִים, יוֹצֵאִין עוֹד דְּרָכִים נְבוֹכִים וְתוֹעִים וּמְקַלְקָלִים הַרְבֵּה.

וְהִיִּיתִי הוֹלֵךְ וְתוֹעָה, הוֹלֵךְ וְתוֹעָה, יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה, וְלֹא הָיָה דִי לִי מֵה שִׁכְבַּר נִתְעִיתִי הַרְבֵּה עַל-יָדַי הָעוֹנוֹת הָרָאוּשׁוֹנִים שֶׁעָשִׂיתִי, כִּי אִם עוֹד הוֹסַפְתִּי עָלֵיהֶם בְּכָל יוֹם וְיוֹם חֲדָשִׁים, עוֹנוֹת עַל עוֹנוֹת, וּפְשָׁעִים עַל פְּשָׁעִים,

[א] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א פג
 (על-פי לקוטי-מוה"ר"ן ח"א רנ, 'תעיתי כשה אבד')
"הִשָּׁב תְּשִׁיבֵם לְאַחֶיךָ" (דְּבָרִים כב, א)
"תְּעִיתִי כְּשֶׁה אֲבָד, בִּקְשׁ עֲבֹדְךָ, כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי" (תהלים קיט, קעו)
 שְׁנֹזְפָה לְטוֹב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אֶפְלוּ אַחֲרַי שֶׁתְּעִינּוּ כָּל-כֶּךָ כְּשֶׁה אֲבָד

"תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבַד, בִּקְשׁ עֲבֹדְךָ, כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי." "תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבַד בִּקְשׁ עֲבֹדְךָ". רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, "אִם אִמְרָתִי אֶסְפְּרָה כְּמוֹ", שֶׁתְּעִיתִי וְנִתְעִיתִי זֶה יָמִים וְשָׁנִים רַבִּים, מִיּוֹם הָיִיתִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, יִקְצְרוּ הַמּוֹן יְרִיעוֹת, וְלֹא תוּכַל הָאָרֶץ לְהַכִּיל אֶת כָּל דְּבָרַי.

וְלֹא יִסְפִּיקוּ כָּל עוֹרוֹת אֵילֵי נְבוֹיּוֹת, וְכָל הַלְּשׁוֹנוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, לְבַאֵר וּלְסַפֵּר אֶת עֲצָם רַבּוּי הַתְּעוֹת וְהַנְּבוּכָה, שֶׁתְּעִיתִי לְדָרְכִים נְבוֹכִים וּמְקַלְקָלִים וּפְגוּמִים

וְחֻטָּאִים עַל חֻטָּאִים, וְהִרְהוּרִים עַל הִרְהוּרִים, וּמַחְשְׁבוֹת־זָרוֹת עַל מַחְשְׁבוֹת־זָרוֹת, בְּלִבּוֹלִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים עַל בְּלִבּוֹלִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים, עַד אֲשֶׁר הִשְׁתַּרְגּוּ עָלוּ עַל צְוָאֵרֵי הַכְּשִׁילוֹ כַּחַי.

"מָה אֹמֵר מָה אֲדַבֵּר מָה אֶצְטַדֵּק, שְׁטַחְתִּי אֵלַיךָ כִּפִּי", עֲזַרְנִי הוֹשִׁיעֵנִי, וְכָל־כֶּף תַּעֲיִתִי זֶה יָמִים וְשָׁנִים הִרְבֵּה, לְדַרְכִּים מְבַלְבְּלִים וְנִבְוֹכִים מְאֹד, עַד אֲשֶׁר אָפְלוּ אִם אַתָּה מֵרַחֵם עָלַי, וְאַתָּה קוֹרָא וּמְכַרִּיז וּמְרַמֵּז אֵלַי, אֵינִי שׁוֹמֵעַ וּמְפִיר הַיֵּטֵב קוֹל קְרִיאָתְךָ, וְעַדִּין לֹא שָׁבַתִּי מִטַּעוֹתַי.

אֲוִי לִי וַי לִי, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כָּל הַלְּשׁוֹנוֹת שֶׁל תְּחִנָּה וּבִקְשָׁה וְצַעֲקָה וְחִרְטָה שֶׁבְּעוֹלָם, כָּלֵם הַיִּתִּי צָרִיךְ לְצַעֵק כָּבֵד לְפָנָי כַּמָּה שָׁנִים.

וְעַתָּה אַחַר שֶׁהוֹסַפְתִּי בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה כַּמָּה וְכַמָּה חֻטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים בְּמַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, מָה אוֹסִיף לְדַבֵּר עוֹד, וּמִי יוּכַל לְחַדֵּשׁ דְּבוּרִים יוֹתֵר, מִי יִשׁוּם לִי פֶה לְדַבֵּר עוֹד כִּפִּי מָה שֶׁאֲנִי צָרִיךְ לְדַבֵּר עִתָּה.

וּבְפָרֹט שֶׁבְּאַמַּת אֵינִי זוֹכֵה לְדַבֵּר בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמַּת, אָפְלוּ הַדְּבוּרִים שֶׁהֵייתִי צָרִיךְ לְדַבֵּר, אִם לֹא הֵייתִי עוֹשֶׂה כִּי אִם חֶלֶק מֵאֵלֶּף וּרְבֵבָה מִמָּה שֶׁעָשִׂיתִי. אוֹי אוֹי אוֹי, מָה אֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר וּמָה חִילִים אֲגַבֵּר. כְּכֹלֵב מֵת אָנִי מִנַּח לְפָנֶיךָ, כְּטִיט הַנְּרוֹק אָנִי נִשְׁפָּךְ לְפָנֶיךָ. הֲרִי אָנִי לְפָנֶיךָ מְלֹא בּוֹשָׁה וּכְלָמָה, מְלֹא חֻטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים

מִכֶּפֶף רַגְלִי וְעַד רֵאשׁ, מִיּוֹם עָמַדִי עַל דַּעְתִּי עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

עֲזֹר לְתוֹעָה וְנִתְעָה בְּדַרְכִּים נִבְוֹכִים וּמְקַלְקָלִים, וּמַחְשְׁבוֹת מְבַלְבְּלוֹת כְּמוֹנֵי הַיּוֹם. הוֹרְנִי הַדֶּרֶךְ הָאֲמֵת וְהַעֲצָה הַנְּכוֹנָה, בְּאִפְּן שְׂאֵזְפָה לְהַגִּיעַ מִהֵרָה לְהַדֶּרֶךְ־הַיֶּשֶׁר, כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמַּת, וְאַזְכֶּה מֵעַתָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמַּת, וּלְעַבְדְּךָ בְּאַמַּת בִּירְאָה וְאַהֲבָה.

חַיְנִי וּפְדִנִי, "כְּחֹסְדְךָ חַיְנִי, וְאַשְׁמְרָה יְעֻדוֹת פִּיךָ. הַדְּרִיכֵנִי בְּאַמַּתְךָ וְלַמְדֵנִי, כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹתְךָ קוֹיִתִּי כָּל הַיּוֹם. הוֹרְנִי יְהוָה דֶּרֶךְ חֻקֶּיךָ, וְאַצְרִנֵּה עֵקֶב. חֹסְדְךָ יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ, חֻקֶּיךָ לַמְדֵנִי."

☪ [ב] תפלות ותחנונים ☪
הַשְּׁמָטָה לְלִקּוּטֵי תְּפִלוֹת ח"א פג
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רנ, 'תעיתי כשה אבד')
"הַשֵּׁב תְּשִׁיבֵם לְאַחֶיךָ" (דברים כב, א)
"תעיתי כשה אבד, בקש עבדך, פי מצותיך
לא שכחתי" (תהלים קיט, קעו)
 שְׁנֹזְכָה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהַצַּדִּיקִים לֹא יִתְאַשּׁוּ
 מֵאַתְנֵנו, וְיִחַפְּטוּ אוֹתֵנוּ כְּשֶׁה אֲבִד

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כָּבֵד הַזֵּהֲרַתְנוּ וְזִרְזַתְנוּ עַל יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים, לְהַזְדַּרֵּז וּלְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּבַחֲרוּתִי, בְּעֵת שֶׁאֲנִי נֶעַר וְרַךְ וְ"עוֹל יָמִים", וְעַדִּין לֹא נִתְעִיתִי כָּל־כֶּף בְּהַדְּרָכִים הַנְּבֻכִים, וְגַם לֹא שָׁכַחְתִּי עַדִּין

את קולך הקדוש שאתה קורא ומכריז
אלי בכל פעם לשוב אליך.

ועתה מה אעשה, אחרי אשר לא
שמעתי בקול מורי ורבותי,
והזקנתי בחטאי כל-כף, וכמעט אשר
שכחתי את קול קריאתך וקול התורה
והמצוות, אשר מכריזין וקוראין לפני
תמיד לשוב מדרך הנבוכים, ואיני שומע
ומכיר בקולם כלל.

אבל אף-על-פי-כן, כבר הודעתנו: כי
אין שום יאוש בעולם כלל,
ועדין יש תקנה, כי אתה "חושב
מחשבות לבלתי ידח ממך אפלו מי
שנדח" כבר לגמרי חס-ושלום, ואתה
חושב מחשבות לקרבו אליך, "כי לא
תחפץ במות המת, כי אם בשוב רשע
מדרך וחייה, ועד יום מותו תחפה לו, אם
תשוב מיד תקבלו".

ואני רואה ומביט מרחוק, עצם רחמיך
וחסדיך הרבים עלי, גם עתה, כי
גם "עד זקנה ושיבה אל תעזבני", ואתה
חושב מרחוק להיטיב אחריתי, ואתה
קורא אותי ומרמז לי ברמזיך הקדושים
בכל פעם גם עכשו, לרחם עלי מעתה
על-כל-פנים, ולעזב דרכי הרע,
ומחשבותי המגנות, ולשוב אליך,
ותרחמני.

ולפעמים אתה קורא אותי בקריאה
ממש, על-ידי צדיקיך
הקדושים, שמוכיחין אותי ב"תוכחה
מגלה מאהבה מסתרת".

וכמה פעמים אין מספר, אשר הסברת
לי פנים, והראית לי דרכי טובך
ורחמיך הגדולים עלי. נודה לך ונספר
תהלתך, על נסיה שבכל יום עמנו, ועל
נפלאותיך וטובותיך שבכל עת.

ואפלו אם לפעמים אתה בועט בי,
ומכה אותי ביסורים, חס-
ושלום, גם זה הוא ברחמים וחסדים
גדולים, והכל לטובתי, בכדי למרק
עוונותי, ולהזכירני לשוב בתשובה
שלמה לפניך.

וגם ידעתי, כי גם התורה והמצוות
עדין מכריזין וקוראין לפני בכל
פעם, ומעוררין את לבבי לשוב אליך.
ואם כי לא זכיתי עדין לשמע בקולם
ולקים דבריהם, אבל על-כל-פנים יודע
אני ומבין מכל-זה, כי עדין לא נתאשפת
ממני חס-ושלום מלקרבני אליך.

על-כן, כל עוד נשמתי בי, אזעק
ואשוע אליך, שתמהר לבקש
אותי להחזירני אליך, כל זמן שלא
שכחתי עדין לגמרי חס-ושלום את קול
התורה והמצוות.

ותשמע ותקבל תפלתי זאת בזכות דוד
המלך עליו השלום, שהיה
צדיק גדול ונורא מאד, וכן שארי
הצדיקים הקדושים שהיו אחריו והם
צעקו אליך: "תעיתי כשה אבד בקש
עבדך, כי מצותיך לא שכחתי".

בזכותם וכחם הגדול, חוס וחמל גם
על צאן אובדות ונפשות
הנדחות כמוני היום, ואזכה גם-כן להיות

בְּכָל־ל הָאֲבֹדוֹת הַמִּתְבַּקְּשׁוֹת עַל בְּעֲלֵיהֶן,
וְתִבְקַשׁ אַחֲרַי עַד שֶׁתִּמָּצְאֵנִי, וְתִחְזִירֵנִי
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָי.

⊗ [ג] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א קכז ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קפח, 'צריך לנסע להצדיק)

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

"עד דרש אחיק אתו והשבנתו לו" (דברים כב, ב)

שְׂנֹזֶפֶה לְמִצָּא כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ עַל־יְדֵי הַצַּדִּיק־הָאֲמֵת;
וְשְׂנֹזֶפֶה לְשֹׁבֵר כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְלַהֲתַקְרֹב אֵלָיו,
וְלַהֲתִיַּגֵּעַ וּלְטַרַח בְּכָל פְּחָנוֹ, לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׂ אֶצְלוֹ, אַחֲרֵי
כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ שֶׁאֲבָדְנוּ מֵעוֹדְנוּ עַד הַיּוֹם־הַזֶּה

"נִשְׁכַּחְתִּי כִּמֵּת מִלֵּב הָיִיתִי כְּכֹלִי אֲבָד.
תְּעִיתִי כְּשֶׁה אֲבָד בְּקֶשׁ
עֲבָדְךָ, כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שְׁכַחְתִּי."

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "מִי יִתְּנֵנִי כִּירְחֵי
קָדָם, כִּימִי אֱלוֹהֵי יִשְׁמְרֵנִי. בְּהִלּוֹ
נֵרוֹ עָלַי רֵאשִׁי, לְאוֹרוֹ אֶלְךָ חֶשֶׁךְ."

מָלֵא רַחֲמִים, אַתָּה יוֹדֵעַ כָּל הַהִשְׁגוֹת
וְהַיְדִיעוֹת שֶׁיִּדְעָה וְהַשִּׁיגָה נִשְׁמַתִּי
קָדָם שֶׁיִּצְאָה לְאוֹר הָעוֹלָם־הַזֶּה, בְּעֵת
שֶׁהִיִּתִּי בְּמַעֲי אֲמִי בְּתִשְׁעָה יְרַחֵי לְדָה,
שֶׁהִיָּה נֵר דוֹלֵק עַל רֵאשִׁי וְהִיִּתִּי מִבֵּיט בָּהּ
מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ.

וְכִיּוֹן שֶׁיִּצְאֵת לְאוֹר הָעוֹלָם, מִיָּד נִשְׁכַּח
וְנִאֲבָד מִמֶּנִּי כָּל הָאוֹר הַגָּדוֹל
הַזֶּה. וְאֲנִי צָרִיךְ כָּל יְמֵי חַיֵּי לְבַקֵּשׁ
וּלְחַפֵּשׂ אַחֲרֵי זֶה, לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ בְּכָל כַּחַי
אַחֲרֵי אֲבֹדְתִי שֶׁאֲבֹדְתִי וְשֶׁשְׁכַּחְתִּי.

וְאֲנִי בְּעֵצָם גִּשְׁמִיוֹתַי וְקִשְׁיוֹת עֲרַפִּי, לֹא
דִי שְׁלֵא הַשְׁתַּדְּלֵתִי לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ

כְּרֵאוּי אַחֲרֵי אֲבֹדְתִי, אִף גַּם עָשִׂיתִי מִהַפֶּךְ
אֶל הַפֶּךְ. כִּי הִלְכְּתִי אַחֲרֵי תַּאֲוֹת לְבִי,
וְהִרְבִּיתִי לְחַטָּא וּלְפִשְׁעַ נְגִדָךְ, אֲשֶׁר עַל־
יָדָם הוֹסַפְתִּי לְאֲבָד בְּיָדַיִם עוֹד הַרְבֵּה.

עַד אֲשֶׁר נִתְרַחַקְתִּי מִמְךָ כְּמוֹ
שֶׁנִּתְרַחַקְתִּי, וְנִשְׁכַּח וְנִאֲבָד מִמֶּנִּי כָּל
טוֹב נִשְׁמַתִּי, כָּל טוֹב הַנִּצְחִי, כָּל טוֹב
הָאֲמֵתִי.

וְאֲנִי יוֹדֵעַ שׁוֹם דְּרָךְ אִיךָ לְבַקֵּשׁ
וּלְחַפֵּשׂ אַחֲרֵי אֲבֹדְתִי, אֲבֹדוֹתִי
הַרְבּוֹת מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר כִּמְעַט אֲבֹדְתִי אֵת
עֲצָמִי לְגַמְרֵי חֵסֶד־וְשְׁלוֹם. "לוֹלִי יְהוּה
עֲזָרְתָה לִּי, כִּמְעַט שְׁכָנָה דוּמָה נִפְשִׁי.
לוֹלִי תוֹרַתְךָ שֶׁעָשִׂיתִי, אֲזִ אֲבֹדְתִי בְּעֵנָיִי."

וְעַתָּה מָה אֶעֱשֶׂה וּמָה אֶפְעַל, רְבוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, יוֹדֵעַ תְּעַלּוּמוֹת עַד
אֵין חֶקֶר, צוֹפֵה נִסְתָּרוֹת, צוֹפֵה וּמִבֵּיט עַד
סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת.

אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ כָּל אֲבֹדוֹתִי הַרְבִּים
הַיֵּכֶן הֵם, וּבַחֲסִדְךָ הַגָּדוֹל חֲמַלְתָּ
עָלֵינוּ חֲמַלָה גְּדוֹלָה וַיִּתְּרָה, וְגִלִּיתָ לָנוּ:
שֶׁכָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הֵם
אֶצְלֵ הַצַּדִּיקִים הָאֲמֵתִים.

אַבֵּל בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים מְאֹד, אָנוּ
רַחֲוּקִים מְאֹד מִהַצַּדִּיקִים
הָאֲמֵתִים, אֲשֶׁר אֶצְלָם הֵם כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ.
וְאֵין אֲתָנוּ יוֹדֵעַ עַד מָה, מִי הוּא הַצַּדִּיק־
הָאֲמֵת אֲשֶׁר אֶצְלוֹ כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ.

מִכָּל־שֶׁכֶּן שְׂאִין אָנוּ יוֹדְעִים שׁוֹם דְּרָךְ
אִיךָ לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ אֶצְלוֹ,
אַחֲרֵי כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ הַרְבּוֹת וְהַעֲצוּמוֹת שֶׁל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

מלא רחמים, "פקח עיניך וראה שוממותינו", שאנו הולכים כתועים ואין לבקש, פיתומים ואין להם אב, כטמאים ואין לטהר, כדלים ואין להננם.

"אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי". להיכן אנוס לעזרה, אל מי מקדושים אפנה, "ואמר אבד נצחי ותחלתי מה'. זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל. חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו".

על-כן באתי לפניך בעל הרחמים האמת, שתרחם עלי למען שמך, ותחוס ותחמל עלי בעצם חמלתך, יהמו ויכמרו מעיך ורחמיך עלי, ותפקח את עיני מהרה, שאזכה לראות ולידע את הצדיק-האמת אשר כל אבדותי הם אצלו.

ואזכה לשבר כל המניעות, ולהתקרב אליו מהרה. וברחמיך תסיעני, שאזכה להתיגע ולטרח ולהשתדל בכל כחי כל ימי, לחפש ולבקש אצלו אחר כל אבדותי שאבדתי מעודי עד היום-הזה.

עד אשר אזכה למוצאם בחיי מהרה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת, להפיר אותך, ולהתקרב אליך, ולהתדבק בך באמת.

ותשמרני ותצילני מעתה, שלא אובד עוד שום אבדה כלל מעתה ועד עולם.

רחם עלי למען שמך, חמל על תפלת הערער כמו שכתוב: "פנה אל תפלת הערער, ולא בזה את תפלתם". וכתוב: "כי לא בזה ולא שקץ ענות עני, ולא הסתיר פניו ממנו, ובשועו אליו שמע. תודיעני ארח חיים, שבע שמחות את פניך, נעימות בימיך נצח". יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי, לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן.

❁ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב מד ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פח, המלאכים המכופשים אחרי האבדות)

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

שנזכה למצא את כל אבדותינו, שאבדנו על-ידי חטאתינו; ונזכה ל'כונות של אלול', ול'תקון-הברית' בשלמות; ונזכה שהמלאכים האוחזים בידם שופרות, הממנים על האבדות, שישתדלו בתקוננו, ויבקשו אחרי כל אבדותינו שאבדנו בענינו מעודנו עד היום הזה, ויחזירו אותם לנו; ונזכה על-ידי מצות תקיעת שופר בראש-השנה, שיחזרו לנו את כל אבדותינו

"אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים", אבי שבשמים, "מלכי ואלהי כי אליך אתפלל".

"יהוה חקרתי ותדע. אתה ידעת שבתי וקומי, בנתה לרעי מרחוק. ארחי ורבעי זריתי, וכל דרכי הספנתה. כי אין מלה בלשוני, הן יהוה ידעת כלה. אחור וקדם צרתני, ותשת עלי כפכה. פליאה דעת ממני, נשגבה לא אוכל לה. אנה אלך מרוחק, ואנה מפניך אברח. אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנף".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, "חֹשֵׁב
מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַח מִמֶּךָ נְדָח",
רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְקַבֵּץ נְדַחֵנוּ
מֵאַרְבַּע פְּנּוֹת הָאָרֶץ, בְּקֶשׁ בְּרַחֲמֶיךָ צֵאן
אוֹבְדוֹת, "צֵאן נְדָח וְאִין מְקַבֵּץ". רְבוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, "תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבֵד, בְּקֶשׁ
עֲבֹדֶךָ".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְרַב עֲנָיִי וְעַמְלִי,
וּמְרַב עֵצָם עֲוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הָרַבִּים
וְהָעֲצוּמִים בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ וּמִסְפָּר,
וּמַעֲצָם בְּלָבוֹל דַּעְתִּי מֵרַבּוּי הַפְּגָמִים
שֶׁפָּגַמְתִּי בְּעוֹנוֹתַי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

עַל-כֵּן אֵינִי יָכוֹל לִפְתּוֹחַ פִּי לְדַבֵּר כָּלֵל,
וְקָשָׁה וְכָבֵד עָלַי מְאֹד מְאֹד,
לְפָרֵשׁ שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ, וְגַם אִי-אֶפְשָׁר
לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ כְּכֹל אֲשֶׁר עִם
לְבָבִי, כִּי "צָרוֹת לְבָבִי הִרְחִיבוּ" מְאֹד,
אֲשֶׁר לֹא יִסְפִּיק הַזְמַן לְפוֹרְטָם, "כִּי רַבּוֹת
אֲנַחוֹתַי וְלִבִּי דוּי".

אַבְל אֶף-עַל-פִּי-כֵן, הִצִּיקְתָּנִי רוּחִי
"וְעֲצוֹר בְּמַלְיָן לֹא אוֹכֵל", אֶמְרָתִי
אֲשִׁיחָה וַיְרוּחַ לִי, אֲדַבְּרָה וַיַּעֲבֹר עָלַי מָה,
אוֹלִי אֲזָכָה עֲתָה, לְמַצֵּא הַנִּקְדָּה-טוֹבָה
הַשֵּׁיךְ לְלִבִּי עֲתָה בְּאַמֶּת, שְׂאֲזָכָה עַל-יָדֶךָ
לְשׁוֹב אֵלַיךָ מֵעֲתָה בְּאַמֶּת.

וְאֵיךְ שֶׁהוּא אֵיךְ שֶׁהוּא, אֵיךְ שֶׁנִּפְלָנוּ
וַיְרַדְנוּ בְּגִלוֹת הַמֶּר הַזֶּה,
לְמִקּוֹמוֹת שִׁירְדָנוּ, כָּל אֶחָד לְפִי יְרִידָתוֹ,
עִם-כָּל-זֶה עֲדִין חוֹבָה עָלֵינוּ עַל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד, לְחַתֵּר וּלְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ, אַחַר
אַבְדוֹתֵנוּ הָרַבּוֹת וְהָעֲצוּמוֹת מְאֹד בְּלִי
שְׁעוֹר וְעֶרְךָ, אֲשֶׁר אַבְדָנוּ בְּגִלְגוֹל זֶה

וּבְגִלְגוּלִים אַחֲרַיִם, עַל-יְדֵי תְאוּתֵינוּ
הָרְעוֹת.

אוֹלִי נִזְכָּה לְעוֹרֵר רַחֲמִים גְּדוֹלִים אֲצִל
בְּעַל הָרַחֲמִים הַמְרַחֵם עַל כָּל
הָאוֹבְדִים וְהַנְּדָחִים, הַגּוֹזֵר בְּתוֹרָתוֹ
לְהַשִּׁיב אֲבָדוֹת, אוֹלִי יֵשׁ תְּקוּהָ לְמַצֵּא
אֵיזָה אֲבָדָה מְאֲבָדוֹת נִפְשָנוּ הָרַבִּים, אוֹלִי
נִזְכָּה לְמַצֵּא מְקַצֶּתֶם אוֹ כָּלֶם.

וְאֶף-עַל-פִּי שְׂאֵנִי בְּעֲצָמַי הַחַיִּב מְכֹל
הַצְדָדִים, כִּי אַבְדָתִי לְדַעַת
מֵה שְׂאֲבָדָתִי, וּבְעוֹנוֹתֵי-הָרַבִּים מִחַמַּת
תְּאוּתִי הָרְעוֹת, הֵייתִי כְּמוֹ שׁוֹטֵה הַמְּאֲבֵד
מֵה שְׁנוֹתַי לֹו.

אֶף-עַל-פִּי-כֵן, אוֹלִי אֲזָכָה בְּרַחֲמֶיךָ,
לְמַצֵּא עוֹד אֵיזָה
נִקְדָּה-טוֹבָה אֲמַתִּית, שֶׁתּוֹכֵל לְהַתְּגַבֵּר עַל
כָּל מֵה שְׂאֵנִי צָרִיךְ לְהַתְּגַבֵּר.

בְּאַפֵּן שְׂאֲזָכָה מֵעֲתָה לְשׁוֹב אֵלַיךָ
בְּאַמֶּת, וּלְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא
כָּל אַבְדוֹתַי וְאַבְדַּת אַחֲרַיִם, לְהַשִּׁיבֶם כָּלֶם
לְמִקּוֹמָם הָרְאוּי, לְמִקּוֹר שֶׁנִּחְצְבוּ מִשָּׁם,
בְּאַפֵּן שִׁיתְּקֵנוּ כָּלֶם בְּתַכְלִית הַתְּקוּן
בְּאַמֶּת, כְּרִצוֹנְךָ הַטוֹב.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, אֲתָה
גְּלִיתָ לָנוּ עַל-יְדֵי חֲכַמֶיךָ
הַקְּדוֹשִׁים: "שֶׁהֶעֱקָר הוּא 'תְּקוּן-הַבְּרִית',
כִּי זֶה עֶקֶר הַנְּסִיּוֹן וְהַמְתַּקְלָא שֶׁל כָּל אָדָם
בְּעוֹלָם-הַזֶּה, וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה בָּא הָאָדָם
לְעוֹלָם-הַזֶּה כִּדִּי שִׁיתְּנִסָּה בְּנְסִיּוֹן זֶה, וְעַל-
יְדֵי-זֶה יִזְכָּה לְמָה שִׁיזְכָּה אִם יַעֲמֵד בְּנְסִיּוֹן
וּבְצִרוּף הַזֶּה, אֲשֶׁר כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה תְּלוּיָהּ

בזה, כי 'שמירת-הברית' הוא יסוד הכל".

ועתה מה אומר ומה אדבר, אחרי שפגמתי הרבה בפגם-הברית כאשר פגמתי (ובפרט וכו').

"על-כן דברי לעו", ואיני יודע מהיכן להתחיל לדבר. אבל כבר גזרת עלינו על-ידי צדיקיך-האמתים, לצעק אליך תמיד, ולהתפלל ולהתחנן לפניך תמיד, בין בעליה בין בירידה לפי בחינתנו, יהיה איך שיהיה, לא נחריש ולא נשקוט מלזעק ולצעק ולהתחנן אליך תמיד.

כי חסדיך לא תמים ורחמיך לא כלים, כי אתה יהוה אלהינו "גדלת מאד", וכגדלתך כן חסדיך ורחמיך, וכאשר "לגדלתך אין חקר", כי אין חקר לרחמיך וחסדיך.

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתאיר עיני בתורתך, ותורני ותלמדני, שאזכה לידע ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה, אשר צוית עלינו לכון 'פונות אלול' בשביל 'תקון-הברית'. "כי בער אנכי מאיש, ולא בינת אדם לי", ואיני יודע הדרך כלל לכון פונות.

רחם עלי למען שמך, וקדשני בקדשתך העליונה, ופתח לפי בתלמוד תורתך, ועזרני וזפני ללמד ולהבין כל הפונות אלול, וכל התורות השיכים לזה, ואזכה למצא בהם דרך נכון וישר להתקרב אליך תמיד בכל עת.

ואזכה להיות בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, בקי בעיל, בקי בנפיק, ולקיים באמת ובשלמות מקרא שכתוב: "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנך. עד שאזכה לילך בדרכי התשובה באמת תמיד.

ואתה ברחמיך תפתח ידך, ותהיה ימינה פשוטה לקבל שבים, עד אשר נזכה להמשיך ולתקן כל התקונין הנמשכין על-ידי היחודים והפונות של אלול, באפן שנזכה מהרה ליתקון-הברית בשלמות.

וברחמיך הרבים תצוה למלאכיך הקדושים האוחזים בידם שופרות, הממנים לבקש ולחפש ולחפר ולחתר אחר אבדות.

שישתדלו בתקון נפשנו, ויבקשו ויחפרו אחר כל האבדות שאבדנו בענינו, מעודנו עד היום הזה, על-ידי תאוותינו הרעות, ובפרט על-ידי 'פגם-הברית'.

את כל מה שאבדנו בגלגול זה ובגלגולים אחרים, הכל יחפרו ויחפשו וימצאו כלם מהרה, ויחזירו אותם לנו, באפן שיתקנו נפשותינו על-ידי-זה, בתכלית התקון באמת, כרצונך הטוב.

מלא רחמים, מרב קלקולי איני יכול להאריך בתפלה זאת הרבה, אף-על-פי שלא יספיקו כל יריעות שבעולם לבאר אפס קצה, מהתחנות ובקשות וודוים והפצרות ופיוסים ותפלות שאני

צריך להתפלל בענין זה, על העבר ועל
ההווה ועל העתיד. אך מה אעשה, כי
דברי נסתמין.

אנא יהוה, מלא רחמים, עזרנו ושמרנו
מעתה, שלא נאבד עוד כלל על-
ידי תאות רעות חס-ושלום. רק נזכה
מעתה, לשבר ולבטל מאתנו כל התאות
רעות.

ותצוה ברחמיה, להחזיר ולהשיב לנו
כל האבדות שאבדנו מכבר, הן
בגלגול זה הן בגלגולים שעברו.

וזכנו ברחמיה הרבים, לקים מצות
תקיעת שופר בראש-השנה,
בשלמות כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה
וכוונותיה, ותרי"ג מצות התלויים בה,
באימה וביראה, ובאהבה ובשמחה
וחדוה גדולה.

ותזמין לנו תמיד תוקעים הגונים
בראש-השנה, צדיקים
וכשרים, שיהיה להם כח לעורר על-ידי
'קול השופר', את 'קול השופר העליון',
אשר אתה עתיד לתקע בו לחרותנו.

ועל-ידי-זה תקבץ נדחינו, ותשיב לנו
את כל אבדותינו שאבדנו
מעולם עד היום הזה.

אלהינו ואלהי אבותינו, תקע בשופר
גדול לחרותנו, ושא נס לקבץ
גליותנו, וקרב פזורנו מבין הגוים,
ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ, וקבצנו יחד
מהרה מארבע כנפות הארץ לארצנו.

ויקיים מהרה מקרא שכתוב: "והיה
ביום ההוא, יתקע בשופר גדול,

ובאו האובדים בארץ אשור, והנדחים
בארץ מצרים, והשתחוו ליהוה בהר
הקדש בירושלים". ונאמר: "ואדני
אלהים בשופר יתקע, והלך בסערות
תימן, יהוה צבאות יגן עליהם, כן תגן על
עמך ישראל בשלומך". עושה שלום
במרומיו, הוא ברחמיו יעשה שלום
עלינו, ועל כל ישראל, ואמרו אמן.

☪ [ה] לקוטי-תפלות ח"א קמה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רסו, ז'למקנהו עשה סכת)

"כי תבנה בית חדש" (דברים כב, ח)

שנזכה לבנות ביתנו בחכמה, ולא יזיק לנו הבנין;
ושיהיה ביתנו בית-תורה ותפלה וכו'

ובבן יהי רצון מלפניך מלא רחמים
וחסדים, שתשפיע עלינו דעת
שלם ואמתי על-ידי מצות ספה הקדושה,
באפן שנזכה אנחנו וכל עמך בית ישראל
הצריכים לבנות בית, שלא יזיק לנו הבנין
כלל, ולא יגיע לנו שום סכנה בגוף ונפש
וממון על-ידי בנין ביתנו.

רק אדרבא, נזכה כל אחד ואחד לבנות
בית בקדשה ובטהרה גדולה,
בחכמה בתבונה ובדעת דקדושה. ויקים
מקרא שכתוב: "בחכמה יבנה בית
ובתבונה יתכונן. ובדעת חדרים ומלאו
כל הון יקר ונעים".

ונבנה ביתנו לשם יהוה, לעסק בו
בתורה ותפלה, ולהכניס בו
אורחים הגונים, עד שיהיה ביתנו בית-

תורה ותפלה, בית ועד לחכמים, ונקרא שם "בשם יהוה אל עולם".

ותפרם עלינו ספת שלומך תמיד, ובצל כנפיק תסתירנו. ונזכה כל אחד ואחד המכרח לעסק בבנין, שלא יזיק לו הבנין כלל.

רק תשמרנו ותגן עלינו בכח קדשת ספה שעמך ישראל מקימים, שנזכה לבנות הבית בחכמה אמתית, למען שמך לבד.

ויהיה ביתנו, "בית שמגדלין בו תורה ותפלה", שנזכה לדבר בביתנו, הרבה דברי-תורה ותפלה, כפי מה שקבלנו מרבותינו הקדושים.

ונזכה להמשיך בתוך ביתנו, שפע טובה וברכה, ורחמים וחסים, וכל טוב אמתית לנצח בגשמיות וברוחניות בזה ובבא.

וברחמיך הרבים תשפיע לנו כל ההוצאות וההצטרכות שצריכים לבנין ביתנו בשפע גדול, ולא יגיע לנו שום עניות ולא שום חסר על-ידי בנין ביתנו. ולא יטריד אותנו הבנין חסוֹשֵׁלוֹם, ולא יבלבל אותנו כלל מעבודתך באמת.

ותזמין לנו לכל אחד ואחד, עצים המסגלים לביתו, ויהיו מסדרים בהבנין כפי הסדר הראוי להם מששת ימי בראשית. ותסבב כל הסבות

לטובה, באפן שיהיה הבנין רק לטובה בכל האופנים, לנו ולבנינו ולכל יוצאי חלצינו.

מלא רחמים, אתה לבד יודע כל מה שנעשה בענין הבנינים, וכמה סכנות יש בהם. אבל אתה יודע כמה וכמה מכרחים לבנות ביתם, כי אי-אפשר לשבת בחוץ, ובפרט איש ישראל שצריך בית לעבודתו, לקבל בו שבת ויום-טוב, ולהכניס אורחים, ולגדל בו בניו לתלמוד-תורה.

ומה יעשה בשר-ודם קרוץ מחמר נבער מדעת, ובפרט פמוני היום, לכונן רצונך באמת בענין זה ובכל הענינים.

רחם עלינו למען שמך, וזכנו להתנהג תמיד כרצונך באמת. "יהוה יגמר בעדי, יהוה חסדך לעולם, מעשי ידיך אל תרף". ויקים בנו מקרא שכתוב: "יהוה ישמרך מכל רע ישמר את נפשך. יהוה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם".

ותמחר ותחיש לגאלנו, ותבנה בית מקדשנו ותפארתנו. ויקים בנו מקרא שכתוב: "והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפלתי, עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי, פי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי, לפניך יהוה צורי וגאלי.

❁ [זו] לקוטי-תפלות ח"א יט ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יט, 'תפלה לחבוקים')

"וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע" (דברים כג, י)

"שְׁלֵא יִהְיֶה רָע בְּיָוֶם וְיָבֵא לְיָדֵי טְמֵאָה בְּלִילָה"
(עבודת-זרה ב:)

"כִּי יִהְיֶה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר

מִקְרָה לְלִילָה וְגו'" (דברים כג, יא)

- שְׂנֹזֶכָה לְהַנְצִיל מ'מִקְרָה-לְלִילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם -

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה,
וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִינִי בְּחֶסְדֶיךָ
הַגְּדוֹלִים, מ'מִקְרָה-לְלִילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
שְׁלֵא יֵאָרֶע לִי שׁוֹם מִקְרָה, לֹא בַיּוֹם וְלֹא
בְּלִילָה, רַק אֲזֻכָּה לִישָׁן בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה,
בְּטוֹב אֲלֵין אֶקִּיץ בְּרַחֲמִים.

אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵן, מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים
וְחֶסְדִים גְּדוֹלִים וְעֲצוּמִים תָּמִיד,
צוּפָה מְרַחוֹק לְהַטִּיב אַחֲרֵיתֵנוּ.

חֹם וְחַמַּל נָא עָלֵינוּ, הַמּוֹן מַעֲיָךְ
וְרַחֲמֶיךָ יַעֲזֹרְרוּ עָלֵינוּ, חַמַּל עָלֵינוּ
וְעַל עוֹלָלֵנוּ וְטַפֵּינוּ, וְהַצֵּל אוֹתִי וְאֶת כָּל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מ'מִקְרָה-לְלִילָה'.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת עַצְמֵךְ הַפָּגַם הַגְּדוֹל
וְהַנּוֹרָא הַנוֹגֵעַ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת
לְמַעַל לְמַעַל, עַל-יָדֵי 'מִקְרָה-לְלִילָה'
חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

אֲשֶׁר עַל-יָדֶיֶךָ חֲרָבָה עִירֵנוּ, וְשָׁמַם
בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ, וְנִטַּל כְּבוֹד מִבֵּית
חַיֵּינוּ, וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדָמָתֵנוּ, וְנִתְפָּזְרֵנוּ
בֵּין הַגּוֹיִם, וְנִדְחֵנוּ בְּאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ.

חַמַּל עַל שְׂאֵרֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
חַמַּל עַל עַנְיֵי הַצֹּאן, "צֹאן נִדָּח
וְאֵין מְקַבֵּץ". מְלַךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ, טוֹב

וּמַטִּיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ, שׁוֹבָה אֲלֵינוּ בְּהַמּוֹן
רַחֲמֶיךָ, בְּגִלְגַּל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ, וְאָמַר
לְצָרוֹתֵינוּ דִּי.

וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁמְרֵנוּ
וְתִצְלִינֵנוּ מֵעַתָּה מ'מִקְרָה-לְלִילָה',
וְשִׁמְרֵנוּ צִאתֵנוּ וּבּוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת נִשְׁמָרִים
מִכָּל דְּבַר רָע, שְׁלֵא נִהְרַהַר בַּיּוֹם, וְלֹא
נָבֹא לְיָדֵי טְמֵאָה בְּלִילָה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
וְנִזְכָּה שְׂתִהְיֶה מִחֲשַׁבְתֵּנוּ קְדוּשָׁה וְטְהוֹרָה
תָּמִיד.

❁ [זי] לקוטי-תפלות ח"ב ה ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, 'תקעו אמונה')

"כִּי יִהְיֶה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר

מִקְרָה לְלִילָה וְגו'" (דברים כג, יא)

שְׂנֹזֶכָה לְהַנְצִיל מִרְבָּנִים וְדִינִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים
הַמְּקַלְקְלִים אֶת הַמִּשְׁפָּט, וּמִבִּיאִין חֶסֶד-וְשָׁלוֹם טְמֵאָת
'מִקְרָה-לְלִילָה' עַל-יָדֵי עֲבוֹת דֵּינָם; וְנִזְכָּה לְהַשְׁמֵר וּלְהַנְצִיל
תָּמִיד מ'מִקְרָה-לְלִילָה', וְנִזְכָּה לְתַקּוֹן-הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת

וְתַעֲזָרְנוּ בְּכָל עֵת, לְהִתְחַזֵּק תָּמִיד
בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְּדוֹלָה, עַד
שְׂנֹזֶכָה עַל-יָדֵי הַשְּׂמֵחָה, לְהַנְצִיל מִטְּמֵאָת
קָרִי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, הַבָּאָה עַל-יָדֵי עֲצָבוֹת
וּמְרָה-שְׁחוּרָה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

אָנָּה יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים, חוֹשֵׁב
מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדָּח,
הַצִּילֵנוּ נָא מִטְּמֵאָה הַרְעָה הַזֹּאת, שְׁמְרֵנוּ
נָא וְהַצֵּל נַפְשֵׁנוּ מ'מִקְרָה-לְלִילָה'.

זַכְּנוּ לְקַדֵּשׁ אֶת מִחֲשַׁבְתֵּנוּ, וְתִמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ קְדוּשַׁת הַמַּחִין עַל-יָדֵי
הַמְּגִינֵי אָרֶץ, עַד שְׂנֹזֶכָה לְשַׁבֵּר תְּאוֹת-
נְאוּף לְגַמְרֵי.

וּתְזַכְּנוּ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וּלְחַזֵּק
אֶת כַּח הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים
עַל-יְדֵי עֵז שִׂמְחָתְנוּ, וְתִמְשִׁיךְ לָנוּ פְּרֻנְסָה
טוֹבָה מִן-הַשָּׁמַיִם בְּהִרְחָבָה גְּדוֹלָה.

וַיְהִי כֹל אֲכִילוֹתֵנוּ וּשְׂתִיתֵנוּ מִבְּרָרִים
וּמְזַכְּכִים בְּלִי שׁוּם אַחִיזַת תְּעֹרֶבֶת
כַּח הַשָּׂדִים וְהַסְטָרָא-אַחְרָא כָּלֵל, וְלֹא
יְהִי לָהֶם שׁוּם כַּח לְחַמֵּם אֶת הָאָדָם חֶסֶד-
וְשָׁלוֹם בְּחַמִּימוֹת אֲשֶׁר הִתְאַוָּה הַזֹּאת,
וְתִצֵּל אוֹתְנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל תָּמִיד
מִ'מְקַרְהַ-לְיִלְהָ'.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, מְלֵא רַחֲמִים, מְלֵא
יְשׁוּעוֹת וְהַצְּלוֹת, מְלֵא חַמְּלָה וְחֲנִינָה,
מְלֵא טוֹב, "טוֹב ה' לְכֹל, וְרַחֲמָיו עַל כָּל
מַעֲשָׂיו".

שְׂתַתְּיָהּ בְּעִזְרֵי מַעֲתָהּ, וְתִשְׁמְרֵנִי שְׁלֹא
אֲחַטָּא עוֹד. הַצִּילֵנִי מַעֲתָהּ
מִ'מְקַרְהַ-לְיִלְהָ', וְלֹא אֶהְרַר בַּיּוֹם וְלֹא
אָבֵא לְיַדֵּי טְמֵאָה בְּלִילְהָ, "גַּם מִזִּדִּים
חֶשֶׁךְ עִבְדֶּךָ אֵל יִמְשְׁלוּ בִּי אֲזִ אֵיתָם,
וְנִקִּיתִי מִפֶּשַׁע רַב".

זַכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד.
וְתוֹצִיאֵנִי מִמְצָלוֹת יָם, וְתִצֵּל
נַפְשׁוֹתֵינוּ הָאֲמֻלְלוֹת מְאֹד, מִפְּגָם 'מְקַרְהַ-
לְיִלְהָ' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְלֹא נִכְשַׁל בְּעוֹן זֶה
לְעוֹלָם, אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל מַעֲתָהּ וְעַד עוֹלָם, לֹא בְּשׁוּגָג,
וְלֹא בְּמִזִּיד, לֹא בְּאַנְס, וְלֹא בְּרִצּוֹן.

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ מְלֵא רַחֲמִים,
וְתִצֵּלֵנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ אוֹתְנוּ וְאֵת כָּל

עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, מִרְבָּנִים וְדִינִים שְׂאִינָם
כְּשָׂרִים וְהַגּוֹנִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ
אֵת כָּל מַה שֶּׁהֵם גּוֹרְמִים לָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ-
הָרַבִּים, וְאֵין מִי שִׁיעֲמַד בְּעַדְנוּ, כִּי אֵין
בָּנוּ כַח וּגְבוּרָה לְהַכְנִיעֵם וּלְהַשְׁפִּילָם.

אֲנִי יְהוָה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, הַמְּלִיךְ
הַמְּשַׁפֵּט, זַכְּנֵנוּ לְמִשְׁפָּט דְּקִדְשָׁה,
וְהַצִּילֵנוּ מִדִּינִים וּרְבָנִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים
הַמְּקַלְקְלִים אֶת הַמְּשַׁפֵּט, וּפּוֹגְמִים
בְּמִרְכָּבָה הָעֲלִיּוֹנָה בְּ"כִסְאוֹת לְמִשְׁפָּט",
אֲשֶׁר שָׁם הָאֱהָבָה הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה, וְעַל-
יְדֵי-זֶה נוֹפְלִים אֱהָבוֹת נְפוּלִין מִשָּׁם,
וּמְכַנִּיסִים 'תְּאוֹת נְאוּף' בְּעוֹלָם, וּמְבִיאִין
חֶסֶד-וְשָׁלוֹם טְמֵאֵת 'מְקַרְהַ-לְיִלְהָ' עַל-יְדֵי
עוֹנוֹת דִּינָם.

הַצִּילֵנוּ, שְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁלֵא יִזִּיק
לָנוּ כָּלֵל עוֹנוֹת מִשְׁפָּטָם.
וְתִצֵּלֵנוּ מֵאֱהָבוֹת הַנְּפוּלִין. וְנִזְכֶּה
לְהַעֲלוֹת וּלְבָרַר אֶת כָּל הָאֱהָבוֹת,
לְהַעֲלוֹתָם וּלְהַחֲזִירָם אֶל שְׂרָשָׁם
שֶׁבְקִדְשָׁה בְּאַמֶּת.

וְתַעֲזְרֵנוּ וְתִזְכְּנוּ לְתַקֵּן אֶת הַמְּשַׁפֵּט
בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוֹלָה,
בְּתַכְלִית הַתְּקוּן בְּשָׁלְמוֹת.

וְתַעֲזְרֵנוּ בְּכַחַךְ הַגְּדוֹל, לְקַשֵּׁר אֶת
הַמְּרַכָּבָה הַקְּדוּשָׁה, עַד
שֶׁנִּזְכֶּה לְתַקּוֹן הַמְּשַׁפֵּט, וְיִתְתְּקֵנוּ "כִּסְאוֹת
לְמִשְׁפָּט כִּסְאוֹת לְבֵית דָּוִד".

וְנִזְכֶּה לְתַקֵּן בְּשָׁלְמוֹת פְּגָם הָאֱהָבוֹת
הַנְּפוּלִין, וְלֹא יְהִי לָנוּ שׁוּם
תְּאוֹה רָעָה הַנִּמְשַׁכֶּת מֵהָאֱהָבוֹת הַנְּפוּלִין.

וּתְזַכְּנוּ לְאַהֲבָה דְקַדְשָׁה, לְקַבֵּל עָלֵינוּ תָּמִיד עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם, בְּאַהֲבָה רַבָּה וְעֵזָה, וּבְשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְדוֹלָה.

וּתְשַׂמְּרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ תָּמִיד מִמְּקָרָה-לִּילָה, וְתַזְכְּנוּ מֵהָרָה לְתַקוּן-הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת בְּאֵמֶת כְּרִצוֹנָךְ הַטוֹב.

וּתַצִּילֵנִי מֵעֲתָה מִכָּל מִיַּי פָּגַם הַבְּרִית שְׁבַעְעוֹלָם, בְּמַחְשָׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה. וְתַהֲיֶה עִמִּי תָּמִיד, וְתַשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִמְּקָרָה, בֵּין בַּיּוֹם וּבֵין בַּלַּיְלָה, מֵעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

⊗ [ט] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ח ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, 'תקעו תזכרה')

"וְהָיָה מַחְנֵיךָ קְדוֹשׁ" (דברים כג, טו)
 שְׂנֵזֶכָה שְׁלֵא לְהִתְרַחֵק וְלֹא לְהִשְׁתַּלַּח,
 חוּץ לְמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה

⊗ [ח] תַּפְלָה שְׁלֵאֲחֵרֵי תַקוּן-הַכְּלָלִי ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רה, 'תקונו למקרה-לילה';
 ועל-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב צב, 'תקונו למקרה-לילה')

"כִּי יִהְיֶה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר
 מִקְרָה לַיְלָה וְגו'" (דברים כג, יא)

שְׂנֵזֶכָה לְהִנְצֵל מִפְּגַם הַבְּרִית וּמִמְּקָרָה מֵעֲתָה וְעַד עוֹלָם

עַל-כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק, וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, אֱלֹהֵי כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים הָאֲמִתִּיִּים, וְאֱלֹהֵי כָּל יִשְׂרָאֵל, אֱלֹהֵי הָרֵאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים.

שְׁתַּרְחַם עָלַי, וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ אֱלֹהֵי, וְאֶת מִשְׁפָּטֶיךָ אֲשַׁמֵּר, וְתַכַּף אֶת יַצְרֵי לְהִשְׁתַּעַבְדָּ לָךְ, וְתִגְעַר בְּהַיְצָר-הָרַע, וְתִגְרָשׁוּ מִמֶּנִּי מֵעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

וּתְשַׂמְּרֵנִי וְתַצִּילֵנִי וְתַפְּלִטֵנִי מֵעֲתָה, מִכָּל מִיַּי הַרְהוּרִים רָעִים, וּמִמַּחְשְׁבוֹת רָעוֹת, וּמִפְּגַם הָרָאוֹת, וּמִפְּגַם הַדְּבוּר.

וְתַטְהַרֵנוּ מִכָּל הַטְּמָאוֹת, וּבְכַרְט מִפְּגַם-הַבְּרִית, בְּאִפְּן שְׁלֵא אֲתַרְחַק וְלֹא אֲשַׁתַּלַּח חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, חוּץ לְמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר כָּל הַטְּמָאִים וּבְכַרְט הַפּוֹגְמִים בְּבְרִית מִשְׁתַּלְּחִים מִשָּׁם.

אֲנִי יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עָלַי וְהַעֲלֵנִי מֵהָרָה מִטְּמָאָה לְטַהָרָה. וְזַכְּנֵי שְׂאֵגָן בְּעַדֵי עַל-יַדֵי הַמַּחֲיִן וְהַשְׁכָּל, בְּפָנֶי כָּל הַרְהוּרִים וְתַאוֹת-נְאוּף, שְׂיִהְיוּ הַמַּחֲיִן, שְׁלֵשָׁה מְחִיצוֹת פְּרוּסוֹת, בְּפָנֶי הַרְהוּרִים וְתַאוֹה הַזֹּאת.

עַד שְׂאֲזָכָה לְקַדְשֵׁת הַבְּרִית בְּאֵמֶת, וְתַאֲסֵף אוֹתִי לְתוֹךְ מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל, מַחְנֵה הַקְּדוֹשָׁה. וְנִזְכָּה לְקִים מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְהָיָה מַחְנֵיךָ קְדוֹשׁ".

❁ [וי] לקוטי-תפלות ח"א יא ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יא, 'אני ה' הוא שמי')

"אַרְבַּעִים יָבֵנוּ לֹא יִסִּיךְ" (דברים כה, ג)

- ענין 'ל"ט מלקות' -

שנזכה להנצל מה'ל"ט קללות, שהיא הטרחות ויגיעות אחרי הפרנסה, ונזכה ל"ט אורות, בחינת ל"ט מלאכת המשפן, ונהיה שמחים בחלקנו תמיד

אָנָּה יְהוָה, עֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
שְׁלֹא אֲאָבֵד אֶת עוֹלָמִי חֲסִי-וְשָׁלוֹם
עַל-יְדֵי טְרֹדַת הַפְּרִנָּסָה.

וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִפָּגַם הַל"ט
מְלָאכֹת דְּסִטְרָא-אַחְרָא,
שֶׁהֵם ל"ט מְלָקִיּוֹת, שֶׁהֵם מְטַרִידִים אֶת
רוֹב הָעוֹלָם בִּיגִיעוֹת וְטְרֹדוֹת הָעוֹלָם-
הַזֶּה, אֲשֶׁר הֵם רָצִים כָּל יְמֵיהֶם אַחַר
פְּרִנָּסָתָם בִּיגִיעוֹת וְטְרֹחוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד,
וְהֵם "אוֹכְלֵי לֶחֶם בְּעֶצְבוֹן", "בְּזַעַת אַפָּם
יֹאכְלוּ לֶחֶם עַד שׁוֹבֵם אֶל הָאֲדָמָה".

וּמְאוּמָה לֹא יִשְׂאוּ בַעֲמָלָם, כִּי טְרֹדַת
הַפְּרִנָּסָה מְבַלְבֶּלֶת אוֹתָם כָּל
יְמֵיהֶם, וּמוֹנְעַת אוֹתָם מִלְּזָכוֹר וּלְשׁוֹם אֶל
לִבָּם אֶת תְּכַלִּיתָם: 'מָה יַעֲשׂוּ לְיוֹם
פְּקֻדָּה'.

אָנָּה יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים, רַחֵם
עָלַי, וְעַל כָּל חֲבֵרְתָנוּ, וְעַל כָּל
עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתַצִּיל אוֹתָנוּ מִכָּל-זֶה,
וְתִזְכֶּה אוֹתָנוּ שְׁלֹא נִהְיֶה טְרוּדִים כָּל־
כְּטְרֹדַת הַפְּרִנָּסָה.

וְאִפְלוּ בָּעֵת שְׂאֵנוּ מְכַרְחִים לַעֲשׂוֹת
אֵיזָה עֵסֶק אוּ מִשְׁאֵ-וּמִתָּן
בְּשִׁבִיל פְּרִנָּסָה, תַּעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,

שִׁיְהִיָּה הַכֹּל בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה, בְּאֵמֶת
וּבְאֵמוּנָה פְּרִצוֹנָךְ הַטּוֹב, בְּלִי טְרָדָא וּבְלִי
בְּלִבּוֹל הַדַּעַת כָּל־ל. וְנִדְעַ וְנִאֲמִין כִּי הַכֹּל
מֵאַתָּךְ, וְלֹא עַל-יְדֵינוּ כָּל־ל.

וְכָל עֵסֶקְנוּ וְעִשְׂתָנוּ בְּמִשְׁאֵ-וּבְמִתָּן
וְעֵסֶקִי פְּרִנָּסָה, יְהִיָּה הַכֹּל מְזַכָּךְ
וּמְזַקֵּק, עַד שִׁיְהִיו מְאִירִים כָּל הַל"ט
מְלָאכֹת, וְיוֹכְלִלוּ בְּט"ל אִוְרוֹת הַנְּמַשְׁכִּים
מִשְׁמֶךְ הַגְּדוֹל. וְכָל הַל"ט מְלָאכֹת יְהִיו
בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה, בְּבַחֲיוֹת 'מְלָאכֶת
הַמִּשְׁפָּן'.

וְתַבְרַךְ אֶת מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ, וְתִשְׁלַח בְּרָכָה
וְהַצְּלָחָה בְּכָל עֵסֶקִינוּ
וְעִשְׂתֵינוּ. וְתִזְמִין פְּרִנָּסָתָנוּ קוֹדֵם
שְׁנַצְטָרְךָ לָהֶם, בְּרוּחַ וְלֹא בְּצַמְצוּם, בְּהַתֵּר
וְלֹא בְּאִסוּר, מִתַּחַת יָדְךָ הַרְחֵבָה וְהַמְּלֵאָה.
"וְיִהִי נוֹעַם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
כּוֹנֵנָהוּ".

וְעֲזָרְנוּ יְהוָה, שְׁנַהֲיֶה שְׂמֵחִים בְּחֻלְקָנוּ
תָּמִיד, וְתַהֲיֶה תוֹרְתָנוּ קִבְעַ
וּמְלָאכְתָנוּ עֲרָאִי.

וְאִפְלוּ בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה הַמְּעוּטָה
שְׁנַצְטָרְךָ לַעֲסֵק בְּאֵיזָה עֵסֶק אוּ
מִשְׁאֵ-וּמִתָּן בְּשִׁבִיל הַכְּרַחֲיוֹת פְּרִנָּסָתֵינוּ,
גַּם אִזּוֹ נִהְיֶה דְּבוּקִים בָּךְ וּבְתוֹרְתְךָ
הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא נִשְׁכַּח אוֹתְךָ אִפְלוּ רְגַע
קְלָה.

יוֹנְקוֹתֶם תֵּאֲרַכְנָה פִּאֲרֹתֶם, "עוֹד יִנוּבּוֹן
בְּשֵׁיבָה דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ".

וַיִּתְרַבֶּה גְבוּל הַקְּדוּשָׁה עַל־יַדֵּי זֶרַע
יִשְׂרָאֵל, שִׁיתְרַבּוּ מְאֹד בְּעוֹלָם,
וַיְהִי נִשְׂאָר מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
דוֹרוֹת וְדוֹרֵי דוֹרוֹת, עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת,
וּתְפַקֵּד לְכָל חֲשׂוֹכֵי בָּנִים, בְּזֶרַע שֶׁל
קִימָא', לַעֲבוּדְתָךְ וּלְיִרְאָתָךְ.

וְכָל אוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
כָּבַר הָלְכוּ לְעוֹלָמָם, וְלֹא הִשְׁאִירוּ
אַחֲרֵיהֶם זֶרַע שֶׁל קִימָא', תִּרְחַם עֲלֵיהֶם
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וּתְתַקֵּן אוֹתָם בַּחֲסִדֶיךָ
הַעֲצוּמִים.

וּתְעֲזֹר לְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל
מָקוֹם שֶׁהֵם, שְׁיִזְכּוּ לְקִימָא מִצֹּת
'יְבוּם וַחֲלִיצָה' בְּשִׁלְמוֹת הָרְאוּי בְּאִמָּת,
בְּקִדּוּשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוּלָּה.

וַיִּזְכּוּ לַעֲשׂוֹת בְּשִׁלְמוֹת, הַתְּקוּן הַצָּרִיךְ
לְנִשְׁמַת הַמֵּת, בְּאִפְּן שֶׁתְּעֲלֶה
נִשְׁמַתוֹ לְ'אוֹר־הַפְּנִים', וַיֵּשׁוּב לְמָקוֹמוֹ
וּלְמִנוּחָתוֹ "לְהַתְּהַלֵּךְ לְפָנַי אֱלֹהִים בְּאוֹר
הַחַיִּים".

וּמֵעַתָּה תִּרְחַם עֲלֵינוּ וְעַל זֶרַעֲנוּ וְעַל
כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא
יִצְטָרֵךְ שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְבֹא, לֹא לְיַדֵּי
'חֲלִיצָה', וְלֹא לְיַדֵּי 'יְבוּם'.

⊗ [יֵא] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א כֵּא ⊗

(על-פי לקוטי-מוז"ר ח"א כ"א, 'עתיקא טמיר וסתים')

"יְבוּמָה יָבֵא עָלֶיךָ וּלְקַחְתָּהּ לּוֹ לְאִשָּׁה וַיְבוּמָה"
(דְּבָרִים כה, ה)

"וַחֲלִיצָה נַעֲלֹ מֵעַל רַגְלוֹ" (דְּבָרִים כה, ט)

- מִצְוֹת 'יְבוּם וַחֲלִיצָה' -

שְׁנֵי צִדָּה שֶׁלֹּא נִצְטָרֵךְ לְבֹא חֲלִילָה לְיַדֵּי יְבוּם וַחֲלִיצָה,
וְנִזְכָּה בְּלִנּוּ לְזֶרַע שֶׁל קִימָא; וְכָל אוֹתָן שִׁיֻּצְרִיכִין
לְקִימָא מִצֹּת 'יְבוּם וַחֲלִיצָה', שְׁיִזְכּוּ לְקִימָא בְּשִׁלְמוֹת

מִלָּא רַחֲמִים, חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח
מִמֶּךָ נְדַח, יִהְמוּ רַחֲמֶיךָ עֲלֵינוּ
וְקוּמָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ, וְהַצֵּל אוֹתָנוּ וְאֵת
זֶרַעֲנוּ, וְאֵת כָּל זֶרַע עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְבֹא, לֹא
לְיַדֵּי 'חֲלִיצָה', וְלֹא לְיַדֵּי 'יְבוּם'. וַיִּקְיִם
בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפֹתוֹב: "וַיִּרְאֶה בָּנִים לְבִנְיָךְ
שָׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל".

כִּי אַתָּה לְבַד יִדְעָתָ, עֲצֵם הַרְחַמְנוֹת
שִׁישׁ עַל נִשְׁמַת הַנִּפְטָר בְּלֹא זֶרַע
שֶׁל קִימָא חֲלִילָה, אֲשֶׁר הַנְּשָׁמָה אֲזַלְת
עֲרֻטְלָאָה, וְאִין לָהּ יִכְלַת לַעֲלוֹת אֶל
מְקוּמָה הָרְאוּשׁוֹן, וְאִינָה יְכוּלָה לְשׁוּב
לְבֵית אָבִיהָ, וְהִיא הוֹלֶכֶת נַעֲוֹנָד
וּמְטַרְפָּת, וְאִין לָהּ "מְנוּחַ לְכַף רַגְלָה".

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים וּבַחֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים,
וְהַצֵּל אוֹתָנוּ וְאֵת זֶרַעֲנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא יִלָּךְ אֶחָד מֵהֶם מִן הָעוֹלָם
בְּלֹא זֶרַע שֶׁל קִימָא'.

רַךְ כָּלֵם יִשְׁאִירוּ אַחֲרֵיהֶם בָּנִים וּבָנוֹת
חַיִּים וְקִימָים, עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה
וּמִצְוֹת, וְכָלֵם יַעֲשׂוּ פְרוֹת הַרְבֵּה, יִלְכוּ

❁ [יב] לקוטי תפלות ח"ב יד ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב יט, 'עמלק אבן נגף')

"זכור את אשר עשה לך עמלק וגו'. אשר קרך בדרך, ויזנב בך" כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים" (דברים כה, יז-יח)

שנזפה להנצל מדרכי המחקרים וחקמות-חיצוניות, ומאבני-נגף שלהם, אשר בכלם מנח קלפת וזהמת עמלק' שהוא ה'אבן-נגף' שבכל החכמות

ורחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית-ישראל, ותשמר ותציל אותנו מכל מיני חקירות וחקמות-חיצוניות.

ולא נשים עין, ולא נביט, ולא נסתפל כלל, בשום ספר המיסד על-פי דרכי המחקרים. אפלו בספרים שחברו קצת מבני-ישראל על-פי ההקדמות והסברות של חכמות-החיצוניות שנמשכין ובאין מהעכו"ם, אשר לא נכנסו בדת ישראל הקדוש, כי "לא באלה חלק יעקב".

שמר רגלנו מלנגף חסוּשֵׁלום באבני נגף שלהם, המנחים בכל חכמותיהם הפוללים בשבע חכמות, אשר בכלם מנח קלפת וזהמת עמלק, שהוא ה'אבן נגף' שבכל החכמות, אשר על-ידו נכשלים ונופלים כל הנכנסין בהם, ויוצאין מעולמם, ובאין לידי כפירות ואפיקורסית גמור רחמנא-לצלן, רחמנא לישזכן מהם ומהמונם.

הצילנו נא אבינו שבשמים, עזרנו והושיענו וזכנו, בזכות משה רבנו, ובזכות כל הצדיקים-אמתים

שלחמו מלחמת עמלק, שנזפה לקבל כח מהם, להנצל גם עתה מקלפת עמלק, שהוא פילוסופיא וחקמות-חיצוניות.

ותעורר לב צדיקי-אמת שבדור הזה, וכל הצדיקים שוכני-עפר, שילחמו גם עתה בעדנו, ויכניעו וישפילו וישברו ויעקרו, את קלפת עמלק וחילותיו, לבל יהיה להם שום כח להכניס חסוּשֵׁלום, דרכיהם ודעותיהם הרעות והמרות, בלב עמך בית-ישראל.

גואל חזק, הצל ומלט ופלט את שארית עמך בית ישראל, מהצר המר והצורר הזה, מהאויב האכזר הזה, הוא "איש צר ואויב, המן עמלק הרע הזה", ימח-שמו ונמח-זכרו.

שהוא הקלפה והזהמה שמכנסת בעולם חכמות-חיצוניות, ואפיקורסית, וחקירות, פנגד השם-יתברך, שרוצה להתגבר עתה חסוּשֵׁלום בעקבות-משיחא, להכניס גם בישראל כפירות ואפיקורסית חסוּשֵׁלום, על-ידי שממשיכין אותם ללמד ספריהם וחקמותיהם ולשונותיהם.

רבנו של עולם, אתה לבד ידעת את עצם הצרה הזאת, אתה לבד ידעת כי אין מי שיעמד בעדינו. על-פן יהמו מעיף ורחמיה עלינו, ועל כל עמך בית ישראל, שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה.

חום וחנו ורחם עלינו והושיענו, כי אליך עינינו. וזכנו ברחמיה הרבים, לאמונה שלמה באמת, בתמימות

ובפשיטות, בלי שום חקירות וחקמות-
זרות כלל. רק נזכה לעבד אותך באמת,
לקיים מצותיך, ולעסק בתורתך, בעובדא
ובמלולא, בתמימות ובפשיטות, כל ימינו
לעולם.

מלא רחמים, "אמרי האזינה יהוה
בינה הגיגי. הקשיבה לקול שועי

מלכי ואלהי, כי אליך אתפלל".
הושיעה, אדוני המלך, אנא יהוה
הושיעה נא. אנא יהוה הצליחה נא. אנא
יהוה עננו ביום קראנו". יהיו לרצון
אמרי-פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי
וגואלי.

דַּעַם רַבִּינִים רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

וְאַזְכֶּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם-כֵּן
בֵּין עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים
- הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבְּצִים -
לְצַדִּיקִים-אַמְתִּיִּים עַל 'רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה

כִּי אַתָּה 'לְבַד' יוֹדֵעַ

מַעֲלַת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים-אַמְתִּיִּים!

וְאַל יִמְנְעֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנֵעַ! וְאַל יַעֲכֹבֵנוּ שׁוּם עֹבֹב!
וְאַל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרָדָא בְּעוֹלָם!

רַק נִזְכֶּה תְּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה:

לִילְךָ וְלִבָּא וְלְהַתְּאַסֵּף אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא
שֶׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים, הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבְּצִים
אֲצֶל הַצַּדִּיקִים-הָאַמְתִּיִּים בְּכָל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה.

(לקוטי-תפלות ח"ב כט)

מבאר בהתורה הנ"ל (ח"א רד): "שצריך כל אחד לקשר את עצמו,
להנקדה השיך ללבו בעת הזאת" וכו'.

כי הנקדה מאידה כפי העת והיום, ועקר הנקדה הוא התורה.
ועל-כן צריכין לקרות ולגמר הסדרא בכל שבוע,
עד שיגמרו כל התורה בכל השנה, וכן לעולם.

**כי הסדרא שבכל שבוע, מנהגת כל השבוע.
כי כל ימות השבוע, מקבלין חיות מהנקדה
שמאירה בהם, על-ידי קריאת אותו הסדרא.**

**כי כפי הנקדה שצריכין לקבל באותו השבוע –
כן היא הסדרא שהולכת באותו השבוע.
וכן מתנהג כל ימות השנה, וכן לעולם.**

נמצא: שכל ימות השנה, מקבלין חיות מהתורה, שהיא כלל הנקדה. וכל
שבוע ושבוע מקבלת מסדר מיוחד, וכן כל יום ויום מפרשה מיוחדת.
כי 'שבעה פרשיות' שבכל סדר, הם בנגד 'שבעת ימי השבוע'. שבכל יום
יום צריכין לקבל הנקדה מפרשה מיוחדת, וכן בכל שבוע מסדר מיוחד.
וכן בכל שנה מ'כלל התורה', שהוא 'כלל הנקדה', 'כלל השנה'.

(לקוטי הלכות, נשיאת כפים ה, כז)

*

דקדק רבנו ז"ל וכתב שם בהתורה הזאת (ח"א רד): "שעקר התקון, על-ידי שמקשר
את לבו, להנקדה השיך ללבו בעת הזאת", עין-שם.

וזה בחינת ה'סדרים של התורה', שקורין בכל שבוע ושבוע סדר אחר
בתורה; וגם הסדר נחלק ל'שבע פרשיות', בנגד 'שבעת ימי השבוע'.
הכל, כדי לקבל בכל שבוע ובכל יום, אור הנקדה השיך ללבו בעת ההיא דיקא, כנ"ל.

(לקוטי הלכות, מלמדים ד, ו"ז)